

עיר וקדיש מזו שמיא נחית

ט"ל תשבת מפי זרעו

ספר
הלולא דרשב"י

בזוהר דא יפקון מן גלותא ברחמי

והמשכילים יזהרו כלזוהר הרקיע

חוברת מספר 53

תמוז תשע"ד - עיה"ק בית שמש תובב"א

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי"
מפעל עולמי להצלת הדת
מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

תִּכּוּן הָעֲנִינִים

- א. מִמְּנוּ יֵרָאוּ וְכֵן יַעֲשׂוּ.....
- ג. רשב"י מְבַרֵךְ אֶת הַבָּאִים אֵלָיו.....
- ג. כָּל אֶחָד יְכוּל לְהוֹשִׁיעַ בְּזִכּוֹת רשב"י.....
- ג. קִדְשַׁת הַמוֹעֲדִים.....
- ד. לְמַדּוֹ תוֹרָתִי.....
- ה. בְּדוֹרֵנוּ מִי שְׂאִינּוֹ עוֹסֵק בְּזֵהָר וְתַקּוּנִים וְכַתְּבֵי הָאֶר"י, כָּל עֵסֵק תוֹרָתוֹ הוּא מִן הַשְּׂפָה וְלַחוּץ.....
- ו. טַעַם לְמָה נִקְרָא יוֹם פְּטִירָתוֹ בְּשֵׁם "הַלּוּלָא".....
- ז. ל"ג לְעֹמֶר שֶׁהוּא יוֹם ה' בְּשָׁבוֹעַ הַחֲמִישִׁי הוּא גִמְרַת הַסְּפִירוֹת הוּא יוֹם טוֹב.....
- ח. מַעֲשֵׂה נוֹרָא מֵהָאֶרֶץ"ל וּבַעַל הַחֲרָדִים שֶׁרְקָדוּ בִּיחַד עִם רַבֵּי שְׂמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי בְּל"ג בְּעֹמֶר.....
- ח. לְמוֹד הַזֵּהָר בְּהַלּוּלָא דְרֵשֶׁב"י.....
- ח. לְמוֹד תוֹרַת הַנְּסֻתָר בְּמִירוֹן.....
- ט. תִּבְתַּת "שְׂמַעוֹן" הִיא חַיִּית הַתְּנָא.....
- ט. אֲתֵדְבֻקוֹת רוּחָא בְּרוּחָא.....
- י. לְמוֹד אֲדָם כְּשֶׁר תוֹרַת רֵשֶׁב"י גוֹרֵם נְשִׁיקוֹן הַדְּדִין.....
- י. רַבִּי בְּרוּךְ מִמְּעֻזֵיבוֹז כִּכְד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ אָמוֹן, נִהַג בְּכָל ל"ג בְּעֹמֶר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סַפְרֵי הַזֵּהָר הַקְּדוֹשׁ.....
- י. רַבִּי יִצְחָק אֵיזִיק מֵאִידִיטְשׁוֹב לְמַד וְשָׁנָה בַּסֶּפֶר הַקְּדוֹשׁ "פְּרִי עֵץ חַיִּים" מֵאָה וְאַחַד פְּעֻמִּים.....
- יא. הַתְּפִלָּה עַל קַבְרֵי צַדִּיקִים, אֶפְלוּ יַחִיד וּבְלֵי כֹּנָה שְׁלֵמָה, מִתְּקַבְּלַת כַּתְּפִלַּת צְבוּר.....
- יא. זְכוּת הַרֵשֶׁב"י מְסִיעַת לְהַבָּא לְטָהָר.....
- יג. מֵאָה וְחֲמִשׁ מִלְיוֹן מֵאָה עֶשְׂרִים אֶלֶף מַלְיָם תוֹרָה.....
- יד. תִּקְבַּל אֶת הַשְּׂכָר כְּנֶגֶד כָּל אֶחָד.....
- יד. נִהְיִיתָ הַעֲשִׂיר הַכִּי הַגְּדוֹל בְּעוֹלָם בְּמִצְוֹת, מוֹלְטֵי זִילְיוֹנֶר.....
- טז. "הַחֲלָשׁ יֵאמֵר גְּבוּר אָנִי".....

הַלּוּלָא דְרֵשֶׁבִי

בְּרוּכִים הַבָּאִים בְּשֵׁם ה'.

לְשֵׁם יְחִיד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂכִינְתָּהּ, בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוֹ, לְיַחַד שֵׁם י"ה בְּשֵׁם ו"ה בְּיַחְוּדָא שְׁלִים, לְאַקְמָא שְׂכִינְתָּא מֵעַפְרָא וּלְעִלּוֹי שְׂכִינְתָּ עוֹזְנֵנוּ בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל, לְזִכּוֹת כָּל הַיְהוּדִים, הַחַיִּים וְהַמֵּתִים, "לְבַלְתִּי יִדַח מִמֶּנּוּ נִדְח", לְקַבֵּץ פְּזוּרֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְשִׂמְחָה. "וַיְהִי נָעַם אֲדָנִי אֶלְהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ".

בְּשֵׁם ה' נַעֲשֵׂה וְנַצְלִיחַ.

בְּרֵשׁוֹת הַתְּנָא הָאֱלֹקֵי קוּדְשׁ הַקְּדוּשִׁים, ר' שְׁמַעוֹן בְּר' יוֹחָאי וּבְנוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר הַנְּמַצָּאִים כָּאֵן אַתְּנוּ לּוֹמְדֵי הַזּוֹהַר בְּמִירוֹן.

בְּרֵשׁוֹת הַגָּאוֹן הַגְּדוֹל מֶרֶן הַגַּה"צ הַמְּקַבֵּל רַבִּי בְּנֵיהוּ יִשְׁשַׁכָּר שְׁמוּאֵלִי שְׁלִיט"א, וּבְרֵשׁוֹת הַרְבָּנִים הַגָּאוֹנִים, רַאשֵׁי יְשִׁיבוֹת שְׁלִיט"א, וּמְזַכֵּי הַרְבִּים שְׁאַרְגְּנוּ אֶת הַקְּבוּץ הַגְּדוֹל הַזֶּה, לְכַבּוֹד שְׂמִיחַת הַלּוּלָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן בְּר' יוֹחָאי זִיע"א וְכָל הַקְּהֵל הַקְּדוּשׁ הַזֶּה. אֲנַחְנוּ מִיְחָלִים וּמַצְפִּים שְׁמִקִּידוּשׁ הַשֵּׁם הַגְּדוֹל הַיּוֹצֵא מִן הַקְּבוּץ הַזֶּה, שְׁלוֹמֵדִים בְּיַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל קְבוּץ שֶׁל 700 צְדִיקִים, תּוֹרְתוֹ שֶׁל הַרְשֶׁבִי זִיע"א, וּמְקִימִים דְּבָרֵי הַרְשֶׁבִי הַקְּדוּשׁ שְׁאָמַר (גיטין טו): שְׁנוּ מִיְדוֹתֵי "לַמְדוֹ תּוֹרַתִּי", יָבִיא בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם בְּמַהֲרָה אֶת הַקְּבוּץ גְּלוֹיֹת בְּבִיאַת מְשִׁיחַ צְדִיקֵנוּ בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן.

מִמֶּנּוּ יֵרְאוּ וְכֵן יַעֲשׂוּ

כ"ה שְׁזַכֵּינוּ וְקוּל הַזּוֹהַר נִשְׁמַע בְּאַרְצֵנוּ, וּבְיַחְוֹד מוֹפֵת וְדַגְמָא עֲבוּרָנוּ כ"ק הָאֲדַמּוּ"ר מִבְּעִלְזָא שְׁלִיט"א אֲשֶׁר הִנְהִיג בְּעֶדְתוֹ בְּבֵית הַמְּדַרְשׁ, אֶת הַלְמוּד הַזּוֹהַר הַקְּדוּשׁ, שְׁעוּרִים תְּמִידִים כְּסֻדְרָם. וּמִמֶּנּוּ יֵרְאוּ וְכֵן יַעֲשׂוּ כָּל רַאשֵׁי הַיְשִׁיבוֹת וְהָאֲדַמּוּרִיִּים הַדּוֹאֲגִים לְחַנוּךְ הַדּוֹר הַבָּא, שְׂיֵהִיו רְאוּיִים לְקַבֵּל פְּנֵי מְשִׁיחַ צְדִיקֵנוּ, וַיִּפְּצוּ מַעֲיָנוֹת הַזּוֹהַר הַקְּדוּשׁ וַיּוֹרוּ עַל הַלְמוּד הַזּוֹהַר הַקְּדוּשׁ. וְכֵן הָאֲדַמּוּ"ר מִקְלוּיִזְנַבּוּרְג שְׁלִיט"א לְמַד זוה"ק בְּרַבִּים עִם אֱלָפִים אֲנָשִׁים בְּשִׁבְעֵי שָׁל פֶּסַח.

שרשב"י לא אָמר אַת פְּנֵי הָאָדוֹן ה' אֶלָּא "פְּנֵי" הָאָדוֹן ה', שְׁהַצְדִּיק פְּנֵי הֵם כַּפְּנֵי הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה, וְאִם כֵּן זֶה שְׁאָמַר הַזּוֹהַר הַקְּדוּשׁ (דף קנה), שְׁבִשְׁבוּעַ זֶה מִי שְׂרוּצָה לְרֹאוֹת פְּנֵי הַשְּׂכִינָה, יְכוּל. רָמְזוּ לָזֶה, שְׁכָלָם עוֹלָיִם בְּל"ג בְּעוֹמֵר אֶצֶל צִיּוֹן הַרְשֵׁב"י זִיע"א, וְכַנּוּדַע שְׁמִי שְׂזוּכָה לְבֵא לְצִיּוֹן הַרְשֵׁב"י וְלִלְמַד זוֹה"ק בְּחֶשֶׁק וּבְהִתְלַהֲבוֹת וְאוֹכֵל וְשׂוֹתָהּ וְשֹׁמֵחַ, יִזְכֶּה לְהַשִּׁיג סוּדוֹת הַתּוֹרָה טוֹב, עַד כָּאן.

סְגֻלַּת הַיּוֹם

רִשְׁבִּי מְבַרֵךְ אֶת הַבָּאִים אֵלָיו

אוֹמְרִים מְשֻׁמוּ שֶׁל הָאֲרִיז"ל שְׁבִיּוֹם ל"ג בְּעוֹמֵר עוֹמֵד הַתְּנָא רִשְׁבִּי עַל צִיּוֹנוֹ הַקְּדוּשׁ, וּמְבַרֵךְ לְכָל הַבָּאִים שֶׁם לְכַבְּדוֹ לְשִׁמּוֹחַ בְּשִׂמְחַת הַהַלּוּלָא (הַלּוּלָא דְרִשְׁבִּי").

כָּל אֶחָד יְכוּל לְהוֹשִׁיעַ בְּזִכּוֹת רִשְׁבִּי

כָּל מִי שֵׁישׁ לוֹ אֶמּוּנָה בְּרִשְׁבִּי יֵשׁ לוֹ חֲזוֹק בּוֹ, כְּשֶׁם שֶׁהַשִּׁי"ת הוּא ה' לְכָל, כִּף רִשְׁבִּי הוּא לְכָל, אֶפִּילוֹ לְפַחְוֹתִים (בֵּית אֶהֱרֹן).

קְדֻשַׁת הַמוֹעֲדִים

ל"ג בְּעוֹמֵר כָּלוּל מְכַל הַמוֹעֲדִים שֵׁישׁ בָּהֶם ל"ג יָמִים (מִשְׁמֶרֶת שְׁלוֹם), לְכֵן מִי שְׁלוֹמֵד זוֹהַר הַקְּדוּשׁ כָּל הַשָּׁנָה דְּבוּק בְּנִשְׁמַת הַצְּדִיק וְדְבוּק בְּכָל הַמוֹעֲדוֹת.

מֵה מְקַנָּה מְטִהַר אֶת הַטְּמָאִים אֶף הַקַּב"ה מְטִהַר אֶת יִשְׂרָאֵל, לְפִי רַבִּי פְּנַחֵס מְקַאֲרִיץ שְׁאוּמֵר שְׂזוֹהַר מְטִהַר בְּמִקּוֹם מְקַנָּה, אֲנַחְנוּ שְׁרַנּוּ

שאמר לרבי פנחס בן יאיר, חותנו, אלמלא לא ראיתנו בכך, לא הייתי בכך. (שבת ל"ג ב'). ואיתא ברעיא מהימנא (פרשת נשא דף קכד ע"ב) בזוהרא דא יפקון ישראל מן גלותא, כי נמשך מזוהרא עלאה אימא עילאה תשובה כידוע ליודעי חן, נמצא כי על ידי זוהר הקדוש ישובו ישראל ויפקון מן גלותא (עיין דגל מחנה אפרים פרשת בשלח) ויהיו קדושים, על כן חברייתא היינו רשב"י וחבריו שחברו הזוה"ק, כד מטן לפרשתא דא הוו חדאן, כי זכו שעל ידו ישובו ישראל ויגאלינו במהרה בימינו אמן כן יהי רצון.

ופיר"ש ובקהלת (י"ז) "אשְׁרִיף אֶרְץ...". פסוק זה דרשו בזוהר הקדוש על רשב"י (זוהר פרשת אחרי דף ע"ט ע"ב), "אֶל מוֹל פְּנֵי הַמְּנוּחָה הָעֶלְיָה נִרְעִיָה..." (במדבר ח, ג), ידוע כי ז' החברים היו כנגד ז' קני המנורה ושב"י נר האמצאי, פני המנורה וכמו"ש בזוהר הקדוש (פרשת פנחס דף רנ"ו ע"א). וראה בירושלמי (סנהדרין פ"א ה"ב) שרבי עקיבא אמר לרבי שמעון, דיך שאני ובוראך מכירין אותך, הרי שחוף מרבי עקיבא לא הכיר איש אותנו, וזה היה קודם שהיה במערה, והנה אחר שהיה במערה שגבה מעלתו מאד, כמו

אָתְמוּל "מַה מְקוּנָה מְטַהֵר אֶת הַטְּמָאִים אַף הַזּוֹהַר מְטַהֵר אֶת יִשְׂרָאֵל",
הַיּוֹם נָשִׁיר, "אַף הַרְשֵׁב" מְטַהֵר אֶת יִשְׂרָאֵל".

וְאָמְרוּ צְדִיקִים "בֵּיה אָנָּא רְחִיץ" בְּהֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ אֲנִי מִתְרַחֵץ כְּמוֹ מְקוּנָה,
וּלְדַבְּרֵי הַרְמ"ז שְׁכַתְּב הָאוּמֵר זוֹהַר הוּא כְּהוֹגָה הַשֵּׁם בְּאוֹתֵיּוֹתָיו וְיִכּוּל
לַעֲשׂוֹת נְסִים, מִמִּילָא בּוֹדָאֵי מִתְקִים בֵּיה אָנָּא רְחִיץ, בְּזוֹהַר הַקְּדוּשׁ אֲנִי
מִתְרַחֵץ וּמְטַהֵר, כְּמֵאֵמֶר דְּוֹד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם "אַרְחֵץ בְּנִקְיוֹן כְּפִי
וְאֶסְבְּכָה אֶת מְזַבְחֵךְ הַשֵּׁם".

לְמַדוּ תוֹרָתִי

חֲטָא אָדָם הָרַאשׁוֹן שְׁלֵא עָסַק בְּקַבְלָה, לְכוּ גַם נִשְׁבְּרוּ הַלּוּחוֹת

כָּתַב הַמַּהֲרַח"ו בְּהַקְדָּמָה לַעֵץ חַיִּים: כִּי עוֹוֹן אָדָם הָרַאשׁוֹן בְּעֵץ הַדַּעַת
טוֹב וְרַע הוּא שְׁלֵא בָחַר לְהִתְעַסֵּק בְּעֵץ הַחַיִּים שֶׁהִיא חֲכַמַת הַקַּבְלָה, וְזוֹהוּ
עֲצָמוּ עוֹוֹן הָעֵרֶב רַב הָאוּמְרִים לְמִשָּׁה "דְּבַר אֶתָּה עֲמָנוּ וְנִשְׁמָעָה" בְּעֵץ
הַדַּעַת טוֹב וְרַע, "וְאֵל יִדְבַר עֲמָנוּ אֱלֹהִים פֶּן נָמוּת" בְּסִתְרֵי תוֹרָה, כְּסִבְרַת
הַטּוֹעִים קֶצֶת בְּנֵי תוֹרָה אֲשֶׁר בְּזַמְנָנוּ זֶה הַמוֹצִיאִים שֵׁם רַע עַל חֲכַמַת הָאֱמֶת
חַיֵּי עוֹלָם, וְאוּמְרִים שְׁכַל מִי שְׁמַתְעַסֵּק בְּהַ יְמוּתָא בְּקִצְרוֹת שְׁנַיִם חַס וְשְׁלוֹם,
לְכוּ נִשְׁבְּרוּ הַלּוּחוֹת הָרַאשׁוֹנוֹת מִסְטָרָא דְעֵץ הַחַיִּים וְנִתְּנוּ לָהֶם מִסְטָרָא דְעֵץ
הַדַּעַת טוֹב וְרַע מִשְׁנָה שְׁפָחָה דְּמִטְרוֹנִיתָא וְגַרְם אַבּוּדָא דְחֶרֶב בֵּית רַאשׁוֹן
וְשֵׁנֵי וְגַלוּת הָאֲחֵרוֹן הַמֵּר וְהָאֲרֵךְ אֲשֶׁר אָנוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים עַד דִּיתוּבוּן
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּחִיּוּבָתָא וּבְקִשׁוֹ אֶת הַשֵּׁם אֱלֹהֵיהֶם לְהַכִּירוֹ וּלְיַדְעוֹ בְּרִזֵּי תוֹרָה
וְיַדְעוּ אֶת מִי הֵם עוֹבְדִים וּמִי הוּא מֶלֶכְכֶם, וְכַדִּין יִזְכוּ לַעֲסֵק בְּחֲכַמַת הָאֱמֶת
כְּמוֹ שְׁאֵמֶר הַכְּתוּב: "וַיּוֹרְהוּ הַשֵּׁם עֵץ... וַיִּמְתְּקוּ" עַל יְדֵי הַמְּשִׁיחַ.

וְהֵם הַגּוֹרְמִים לְכָל הָאֲסוּנוֹת כְּמוֹ שְׁאֵמְרוּ בְּזוֹהַר (תְּקוּנֵי זֵהַר תְּקוּן ל' דף ע"ג):
אֵינּוֹן דְּעַבְדִּין לְאוּרִייתָא יְבִשָּׁה, וְלֹא כְּעֵאָן לְאַשְׁתְּדְּלָא בְּחֲכַמָּה דְקַבְלָה,
דְּגַרְמִין דְּאַסְתְּלַק נְבִיעוֹ דְחֲכַמָּה דְאִיהִי י' מִינָה, וְאַשְׁתְּאַרְת ב' יְבִישָׁה, וַי לּוֹן
דְּגַרְמִין עֲנִיּוֹתָא וְחֶרְבָא וּבִיזָה וְהֶרֶג וְאַבְדָן בְּעֵלְמָא.

וְכְמוֹ שְׁכַתּוּב בְּפִרְשַׁת נִשְׂא בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא (דף קכד): וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: וּבְגִין
דַּעֲתִידִין יִשְׂרָאֵל לְמַטְעַם מְאִילָנָא דְחַיֵּי דְאִיהוּ הָאִי סִפְר הַזּוֹהַר יִפְקוֹן בֵּיה
מִן גְּלוּתָא וְכוּ' וְאִילָנָא דְטוֹב וְרַע דְאִיהוּ אֲסוּר וְהִתֵּר לֹא שְׁלִיט עַל יִשְׂרָאֵל
יְתִיר וְכוּ' כִּי אִזְ יִהְיוּ כְּמֵלְאָכֵי עֲלִיוֹן עוֹסְקִים בְּחֲכַמַת הַתּוֹרָה דְאַצִּילוֹת וְלֹא
בְּתוֹרַת מְטְרוֹ"ן מְלַבֶּשֶׁת בְּמִלְבוּשִׁים וְסַפּוּרִים גְּשָׁמִיִּים.

ב. קבלתי מכתב מאחד, שהאדמו"ר שלו אמר, כבר המהר"ח לפני מאות שנים, וזהו עצמו עוון
כי אם ילמוד זוהר יכול למות ח"ו, ועל זה ניבא הערב רב, כנ"ל.

עוד אמרו בספר הזהר (תקנן ששית) וזה לשונו: וכמה בני נשא יתפרנסו ליתתא מהאי חבורא דילך בדרא בתראה בסוף יומיא ובגיניה וקראתם דרור בארץ.

בְּדוּרְנוּ מִי שְׂאִינוּ עוֹסֵק בְּזֵהָר וְתִקּוּנִים וְכַתְבֵי הָאָרִי, כָּל עֵסֵק תּוֹרָתוֹ הוּא מִן הַשְּׂפָה וְלַחוּץ

וְכַתֵּב בְּהִיכַל הַבְּרָכָה (פְּרֻשֶׁת עֶקֶב ז', י"ט), בְּדוּר הַזֶּה הָאֲחֵרוֹן, מִי שְׂאִינוּ עוֹסֵק בְּסֵפֶר הַזֵּהָר וְתִקּוּנִים וְכַתְבֵי מֶרֶן הָאָרִי שֶׁהֵם חַיִּים מִמֶּשׁ לְנַפֵּשׁ, בְּלוּלָה, בְּמִקְרָא וּבְמִשְׁנָה וּבְחֻלְמוֹד וּפּוֹסְקִים, יַדַּע נֶאֱמָנָה שְׁכָל תּוֹרָתוֹ שְׁעוֹסֵק הוּא מִשְׂפָּה וְלַחוּץ, כְּדוּאָג, וְאִין לוֹ עֵסֵק בְּחַיִּים וְהָאָרָה לְנַפֵּשׁ, וְהוּא כְּלוֹ טְעוֹת וְרַמְאוֹת, וְאִינוּ עוֹסֵק בְּתוֹרָה, אֶלָּא לְהִיּוֹת מְאֲנִשֵׁי שֵׁם, לְהִיּוֹת רַב וְרֹאשׁ גְּדוֹל הַדּוֹר וְלִהְשָׁתֵרֵר עַל הַבְּרִיּוֹת, וְאִין לוֹ חַיִּים וְלֹא חֵלֵק בְּחַיִּים...

וּבְדוּר הַזֶּה הָאֲחֵרוֹן אִי אֶפְשָׁר לְהַמְשִׁיךְ שְׂכִינְתָא עֲלֵינוּהָ אֶלָּא עַל יְדֵי הַזֵּהָר וְכַתְבֵי מֶרֶן הָרַב חַיִּים וַיִּטָּאֵל בְּלִבְד שְׁנֵאֲמָרוּ בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ, וּבְדוּר הַזֶּה מִי הָאִישׁ הִחְפֵּץ חַיִּים אוֹהֵב יָמִים מְבֹלִי לְכַלּוֹת יוֹם בְּלִתֵי קִדְשָׁה לְרֹאוֹת טוֹב עוֹלָם הֵבֵא בְּעוֹלָם הַזֶּה, יִדְבֵק בְּסֵפֶר הַזֵּהָר וּבְכַתְבֵי מֶרֶן הָרַב חַיִּים וַיִּטָּאֵל בְּלִבְד שְׁנֵאֲמָרוּ בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ.

וּבְזוּהָר פְּרֻשֶׁת בְּרֵאשִׁית (דף כה ע"א), הָאָרִיךְ לְבָאָר עַל חֲמִשָּׁה מִינִים שְׂיֵשׁ בְּעֶרֶב רַב, וְסִימָנָם נִגְ"ע ר"ע^א, וּמָהֵם נִמְחוּ בְּדוּר הַמַּבּוּל, וּמָהֵם בְּדוּר הַהַפְּלָגָה, [וּמִקְבֵּל בְּשֵׁם הַבַּעַשׁ"ט הַקֹּדֶשׁ, שְׁבִדוֹר עֶקְבָּתָא דְּמִשִּׁיחָא, יַחְזְרוּ נְשֻׁמוֹת דּוֹר הַמַּבּוּל וְדוֹר הַהַפְּלָגָה חֲזָרָה לְעוֹלָם, וְזֵהוּ הַנְּסִיּוֹן הָאֲחֵרוֹן]. וּמִבָּאָר הַזֶּה"ק שֵׁם, וּמָהֵם הָעֶרֶב רַב, שְׁנֵתְעַרְבוּ בִּישְׂרָאֵל, שְׁשׁוֹרְשָׁם מִקְּלֶפֶת עֲמָלֵק, שְׁנִשְׂאָרוֹ בְּגִלּוֹת הַרְבִּיעִית שֶׁהוּא גְּלוֹת אָדוּם, עֵינֵי שֵׁם בְּאֲרִיכוֹת, וְעוֹד אָמַר שֵׁם: וְסוּד הַפְּסוּק חָרַב בֵּיהּ מִקְּדָשָׁא עַל יְדֵי הָעֶרֶב רַב, "וְהָאָרֶץ הִיִּתָּה תֵהוּ וְכֵהוּ", וְעַל יְדֵי זֶה חֲזַר הָעוֹלָם לְתֵהוּ וְכֵהוּ, שְׁבִית הַמִּקְדָּשׁ הוּא מִמִּשְׁיָךְ הַשְּׂפָע וְהַחִיּוֹת בְּעוֹלָם [וְזֵה שְׂאֵנוּ נִמְצָאִים בִּימֵי סְפִירַת הָעֵמֶר שְׁנַפְטָרוּ תְּלִמִּידֵי רַבִּי עֲקִיבָא, מִפְּנֵי שְׁלֹא נִהְגּוּ כְּבוֹד זֶה לְזֶה, וְהָיָה הָעוֹלָם שְׂמֵם מִן הַתּוֹרָה, וַיֵּשׁ לְדַמּוֹת לְחֻרְבָן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁהָיָה תּוֹרָה בִּינֵיהֶם, אֲבָל הָיָה

ג. וזהו שאמר אליהו הנביא לרבי שמעון לך לתנאי המשנה, ותאמרו להם ללמוד סודות התורה. והרשב"י מגלה לנו את האמת, ולומדי הזוה"ק יושבים בבית מדרשו של הרשב"י, ולא מפחדים מאף אחד, ואומרים את האמת בקול, כמו שכתוב בזוה"ק פרשת תזריע (דף מ"ו), ודאי לאו אתון אלא מאינון דדיריהון בבי רבי שמעון בר יוחאי דלא דחלין מכלא, עכ"ל. וודאי אתם רק מאלו שיושבים בית המדרש של רבי שמעון בר יוחאי שלא מפחדים מאף אחד.

ג. וזהו שאמר אליהו הנביא לרבי שמעון לך לתנאי המשנה, ותאמרו להם ללמוד סודות התורה. והרשב"י מגלה לנו את האמת, ולומדי הזוה"ק יושבים בבית מדרשו של הרשב"י, ולא מפחדים מאף אחד, ואומרים את האמת בקול,

שנאת חנם, וכתוב מפני שלא ברכו בתורה תחלה, ובאר הב"ח בסימן מ"ז הלכות ברכת התורה, שהיה חסר להם את נשמת התורה, כי למדו רק לצורך הגשמי שלהם ולא כדי להשרות השכינה בעם ישראל, עי' שם באריכות, וכידוע שלומדי תורת הנגלה הם נמצאים עדין בעולם הפרוד, ולכן יש ביניהם מחלקת ושנאה, מה שאין כן לומדי הסוד הם בעולם האצילות, ויש ביניהם אף ורק אהבה ואחדות כמו שאמר הרשב"י באדרא "אנא פחביכותא תליא", ובזוהר הקדוש כתבו מה שאמרו חז"ל כל אחד ואחד נכוה מחפתו של חברו בעולם האמת, זה אינו אצל לומדי הסוד, אלא הם באהבה ואחדות גם כן עדין העליון, וממשיך בזוהר שם: אבל כשיתגלה האור בזמן הגאולה על ידי הקדוש ברוך הוא הנקרא "אור", כמו שכתוב: "קומי אורי פי בא אורך", ונרמז בפסוק "ויאמר אלקים יהי אור" [וכתב הבני יששכר שהאור הגנוז מששת ימי בראשית נגנז בתוך ספר הזוהר], אז יתמחון מן העולם ויתאבדון כל החמשה מיני ערב רב, שהם מעכבים את ישראל מללמד תורת ה'.

ובזוהר חדש (ויצא דף לה:), על הפסוק (שיר השירים פרק ד ד) "כמגדל דויד צנאריך בנוי לתלפיות אלף המגן תלוי עליו כל שלטי הגבורים", אמר רבי כל הדברים יכלו והתורה לא תכלה... דתנן כל המתעסק בתורה בכל יום יתחדשו לו סתרים של מעלה... אמר רבי יצחק כל המתעסק בתורה לשמה, כשהוא ישן בליילה נשמתו עולה למעלה ומראין לו אותם הדברים העתידיים להיות בעולם... ועל ידם מתקים העולם ונבנה בית המקדש ואז, אלף המגן תלוי עליו וכל שלטי הגבורים אותן הנקראים אלף אלפין וכל הנשאר תלויים עליו, וכל השלטון בכל העולמות מלאים מטובו של מקום, עד כאן, [וכתב המהרח"ו שרק לומדי הסוד נקראים לומדי תורה לשמה והאריך שם, שאין מי שיאמר שהוא לומד תורה לשמה, כי התנא רבי מאיר מעיד עליו שהלומד תורה לשמה זוכה לדברים הרבה, אם כן איפוא אותם הדברים, ולמה אין תורתם נשפעת להם כמעין המתגבר, וכמה דמעות צריכים לשפוך על כף, פי רק לומדי הסוד זוכים לזה, וכן כתב החסד לאברהם בפרושו לפרקי אבות].

טעם למה נקרא יום פטירתו בשם "הלוֹא"

א. במועד קטן (דף כ"ה:): איתא רוכב ערבות שש ושמת בבוא אליו נפש נקי וצדיק (זהו הקדוש חלק א' דף רל"ה) וביום ל"ג בעומר יש למעלה יחוד עליון ושמחה רבה מפלאה, ומזמנין כל פמליא של מעלה שישמחו בעטרין קדישין דמעטרין בהון לרשב"י, כמו שכתב בזוהר הקדוש (ח"א רי"ח) שאמר

אָבוּהָ דְרַבִּי יִצְחָק לְרַבִּי יִצְחָק, בְּהַלּוּלָא רַבָּא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, תְּהֵא מִתְקַן פְּתוּרִיהָ, תְּהֵא מִתְקַן וּמְסֻדֵּר הַשְּׁלַחֵן כְּמָא דְאֵת אָמֵר "צְאֵנָה וּרְאֵינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמַלְךְ שְׁלֹמֹה בְּעֵטְרָה שְׁעֵטְרָה לּוֹ אִמּוֹ, בְּיוֹם חֲתֻנָּתוֹ וּבְיוֹם שְׁמִיחַת לְבוֹ". וַיֵּשׁ לְרִמְזוֹ עֵטְרָה שְׁעֵטְרָה לּוֹ אִמּוֹ, - אִם לְבִינָה תִקְרָא, שְׁהַלּוּמֵד זֹהֵר הַקְּדוּשׁ זֹכָה וְחוֹפֵף עָלָיו אִמָּא עֵילָאָה כְּמַבְאָר בְּסִפְרֵי הָאֲרִיזוֹ"ל.

ב. יוֹם פְּטִירְתוֹ נִקְרָא הַלּוּלָא, מִפְּנֵי שְׁעַל יָדֵי אוֹתָהּ הִנְשָׁמָה יִהְיֶה יַחֲוֹד קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהָ, חֲתָן וְכֻלָּה (אוֹר הַחַמְחָה פְּרֻשֵׁת בֵּא).

ג. יוֹם ל"ג בְּעֵמֶר יִרְבֵּה שְׁמִיחָה לְכַבּוֹד רֵשְׁבִי זי"ע, כִּי הוּא יוֹם הַלּוּלָא דִּילֵיהָ, וְנוֹדַע שְׁרָצוֹנוֹ הוּא שִׁישְׁמַחוּ בְּיוֹם זֶה, כִּידוּעַ מִמַּעֲשֵׂה מַמְהַר"א הַלּוּי זֵלָה"ה, וּמַעֲשִׂים אֲחֵרִים אֲשֶׁר שְׁמַעְנוּ וְנִדְעָם מִשֵּׁם רַבְּנָן קֳדִישִׁי.

וַיֵּשׁ מִי שְׁנוּהֵג לַעֲשׂוֹת הַלְמוּד בְּלִיל ל"ג לְעֵמֶר עֲשָׂרָה לְלִמּוּד שְׁבָחֵי רֵשְׁבִי הַמְפְּזָרִים בְּזֵהר וְאֲדָרָא זֹטָא וְהוּא מְנַה יְפָה. עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ סִפְרַ עֲבוּדַת הַקְּדֻשׁ, מוֹרָה בְּאַצְבַּע (סִימָן ח' אוֹת כ"ג).

ל"ג לְעֵמֶר שֶׁהוּא יוֹם ה' בְּשָׁבוּעַ הַחֲמִישִׁי הוּא גְמַר הַסְּפִירוֹת הוּא יוֹם טוֹב

א. אָנוּ מִמְּלִיכִין בְּזוֹ מַדּוֹת דְּלָךְ ה' הַגְּדוּלָה וְגו' וְהֵם ז' פְּעָמִים ז' גִּימְטְרִיא מ"ט מְדָה, לְפִי גְדֻלַּת בְּרוּר הַמַּדּוֹת, וְשֵׁרֶשׁ הַמַּדּוֹת הֵם רַק עֶץ הַחַיִּים מִהַלָּךְ ת"ק שְׁנָה הֵם ה' מַדּוֹת. וְאַחַר כֵּךְ "כָּל וְכֻלָּה" הֵם יְסוּד וּמְלֻכוֹת, לְכֵן בְּל"ג בְּעֵמֶר שֶׁהוּא יוֹם ה' בְּשָׁבוּעַ הַזֶּה כִּכָּר הוּא גְמַר הַסְּפִירוֹת הוּא יוֹם טוֹב, כִּזְהָ שְׁמַעְתִּי מִמּוֹרֵי הָרֵב רַבִּי לוי יִצְחָק נ"י וְכו' וְהִיחֹד בְּשָׁבוּעוֹת (אוֹר יִשְׂרָאֵל פְּרוּשׁ עַל הַתְּקוּנִים סוֹף תְּקוּנָה ח"י).

ב. רָאָה בְּאַרְיִכוֹת בְּסִפְרַ הַקְּדוּשׁ עֲבוּדַת יִשְׂרָאֵל פְּרֻשֵׁת בְּהַר, קְדֻשַׁת לוי סוֹף פְּרֻשֵׁת וַיֵּצֵא, סְדוּר דֵּא"ח מִבְּעַל הַתְּנִיָּא (שְׁעַר ל"ג).

מַעֲשֵׂה נוֹרָא מִהָאֲרִיזוֹ"ל וּבְעַל הַחֲרָדִים שְׁרָקְדוּ בִּיחָד עִם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי בְּל"ג בְּעֵמֶר

בְּעַל הַחֲרָדִים" שֶׁהִיָּה בְּזִמְנָה הַבַּיִת יוֹסֵף וְהָאֲרִיזוֹ וְהָאֲלִשִׁיף, הִיָּה מִשְׁמַשׁ בְּבֵית הַמְּדֻרָשׁ בְּעִיר הַקְּדֻשׁ צְפַת ת"ו, וְאִישׁ לֹא יָדַע מַעֲצָם גְּאוֹנוֹתוֹ וְקְדֻשָׁתוֹ וְהַחֲזִיקוּהוּ לְאִישׁ פְּשוּט וְתַמִּים, פְּעַם אַחַת בְּהִיּוֹתוֹ בְּל"ג בְּעֵמֶר בְּמִירוֹן, וְהָיוּ שְׁמָה הָאֲרִיזוֹ עִם הַחֲבֵרָיָא וְרָקַד עִמָּהֶם זִמְנָ רַב לְכַבּוֹד הַהַלּוּלָא.

זָקֵן אֶחָד שֶׁהִיָּה שֵׁם לְבוּשׁ בְּגָדִים לְבָנִים בְּעַל צוּרָה וּבְעַל קוּמָה מִשְׁכָּמוֹ וּלְמַעְלָה, וְהִזְקֵן הַזֶּה רָקַד לְעַצְמוֹ שֵׁם בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה עִם חֲבֵרַת לְוִיָּת אֲנָשִׁי בְּרִיתוֹ שְׁלֵא הַכִּירוּם.

בתוך הרקודין והמחולות קפץ האר"י ואחז ביד אותו הזקן הנזכר ורקדו שניהם יחדו זמן רב, אחר כך אחז האר"י ביד ה"חרדים" ורקד עמו גם כן הרבה, בשמחה ובטוב לבב. ואחר שיצאו משם, הרהיבו עז בנפשם תלמידי האר"י הקדוש לאמר: אל נא יחר בעיני אדוננו אם נשאל אותו בנוגע לכבודו הרם ובנוגע כבוד התורה בנגלה ובנסתר, כי מה שרקד עם הזקן, אין אנו מכירים אותו, ובודאי אדם גדול הוא. אבל מה שרקד עם השמש הרב רבי אלעזר אזכרי (ה"חרדים") הגם שהוא ירא שמים. אבל אין זה כבוד רבינו, רבן של כל ישראל. האר"י שמע דבריהם ושחק. אחר כך השיב להם אם התנא האלקי רשב"י רקד עמו ביחוד שאני הצעיר לא יהיה לי לכבוד לרקד עמו? התלמידים הבינו שהזקן הנזכר הוא רשב"י בכבודו ובעצמו. ומאז נודע הדבר מי הוא המשמש הנזכר (ה"חרדים") שמחמת צניעותו לא נודע צדקתו ומדרגתו, שכל ימיו קיים מקרא מלא והצנע לכת עם אלקיך (תכן דברי יחזקאל החדש).

למוד הזהר בהלולא דרשב"י

א. בלקוטי הש"ס להאר"ז"ל (ברכות ו:) כתב: אגרא דבי הלולי מילי, פרוש שהנה זה סוד הלולא דצדיקיא שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, בו ביום פטירת הצדיק מן העולם אין העסק כי אם בתורה ובמעשים טובים אשר חדש הוא. וזה סוד אגרא דבי הלולי מילי, פרוש, מילוליו ודבריו אשר חדש הוא, עכ"ל.

ב. רבי יוסי תמה מדוע מזניחים אפלו רגע מלמוד הזהר הקדוש בל"ג לעמר יום הלולא דליה שאז נמצא בינינו, כה אמר תלמידו רבי יוסי "תוהנא על חפמי דרא היך שבקין אפלו רגעא חדא למיקם קמיה דרבי שמעון למלעי באורייתא בעוד דרבי שמעון קאים בעלמא, [תמה אני על חכמי הדור איך עוזבים אפילו רגע אחד להיות לפני רבי שמעון ללמד בתורה, (הפונה את תורתו), בעוד שרבי שמעון נמצא ועומד בעולם] (זהר הקדוש ח"ב קמ"ט ע"א).

למוד תורת הגסתר במירון

א. תלמידי גורי האר"ז"ל ושאר חכמי התורה עלו למירון פעמים בשנה ללמד שם ספרי זהר הקדוש (רבי שלמה שלימל מצרף לחכמה דפוס ויניצא דף מ"ו:).
ב. על קבר רשב"י לומדים הזהר באימה וביראה ובדבקות גדולה, כי כמה נסים ארעו שם וצריכים ללמד הזהר באימה וביראה ובדבקות גדולה, ואחר כך לשמח הלב בשמחה רוחנית, ולא שום אבלות ועצבות, כי לא

בְּאֵלֶּה חֲפִץ רִשְׁבִּי, וְהוּא בְּדוּק וּמְנִסָּה, וְאַחַר כֵּן נוֹדְרִים נְדָרִים וּנְדָבוֹת, וּמִתְפַּלְלִים שָׁם תְּפִלָּה וְכוּ'. וְשׁוֹב אוֹדִיעֶכֶם, כִּי הַיּוֹם יוֹם רֵאשׁוֹן הַיִּיטִי בְּמַעֲרַת הַצְּדִיקִים וְכוּ' וְרִשְׁבִּי וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ וְשֵׁם לְמַדְתִּי הַזֶּהָר (מִסְעוֹת הַשְּׁל"ה בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל - שִׁפ"ח).

יְכוּלִים לְתַאֵר אֵיזָה שְׂמִיחָה גְדוּלָה יֵשׁ לְהַרְשִׁבִּי שֶׁ-700 אִישׁ בִּיחַד לְוַמְדִים תּוֹרָתוֹ, תּוֹרַת הָאֲדָרָא רַבָּא וְזוּטָא, וּבִפְרֻט שְׁלוּמִדִים בְּרַבִּים וְכוּו גְדוּל מְאֹד כְּמוֹ שֶׁהִבְאֵנוּ כְּבָר בְּתַקוּן מ"ח אֶת הַחֲשֻׁבוֹן הַגְּדוֹל וְאֶת הַשְּׂכָר הַגְּדוֹל שֶׁיֵּשׁ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד.

תַּבַּת "שְׂמֵעוֹן" הִיא חֵיוֹת הַתְּנָא

כְּשֶׁלּוּמִד בְּגִמְרָא אָמַר רַבִּי שְׂמֵעוֹן, תַּבַּת שְׂמֵעוֹן הוּא חֵיוֹת הַתְּנָא, וְכֵן שֵׁם כָּל אָדָם הוּא חֵיוֹת שְׁלוֹ, וְשֵׁם הוִי"ה הוּא מַחֲיָה וּמְקַשֵּׁר חֵיוֹת עִם הַמַּחֲזִין, וְהַדִּין שְׂאוּמֵר, הוּא הַשְּׂכָל שְׁלוֹ, דְּהֵינּוּ הַמַּחֲזִין, וְנִמְצָא שְׂכֶשְׁלוּמִד בְּדַחֲלוֹ וְרַחֲמוֹ, הוּא מְקַשֵּׁר עֲצָמוֹ לְרַבִּי שְׂמֵעוֹן (הַמְּגִיד מִמְעוֹרֵיטֻשׁ בְּסִפְרוֹ לְקוּיטֵי אֲמָרִים).

אֲתַדְבָּקוֹת רוּחָא בְּרוּחָא

א. בְּדוֹרוֹת הָאֲחֵרוֹנִים כְּשֶׁלּוּמִדִים דְּבָרֵי שׁוּם תְּנָא וְחָכָם מְדַבְּרֵי הַקְּדוּמוֹנִים, שֶׁהִדְבָּר הַהוּא הוּא חֵיוֹת וְהַמַּחֲזִין שְׁלוֹ, וְהָאָדָם (מְלַמֵּד) הַלּוּמִד וּמְדַבֵּר דְּבָרָיו מְדַבֵּק וּמְכַנֵּס חֵיוֹת וּמַחֲזִין שְׁלוֹ לְתוֹךְ הַדְּבוּרִים נִקְרָא אֲתַדְבָּקוֹת רוּחָא בְּרוּחָא, וְלִכְךָ מַחֲיָה אוֹתוֹ שְׂמֵעוֹנִים חֵיוֹת בְּהַדְּבָרִים, שְׁלִכְךָ אָמְרוּ (יְבָמוֹת צ"ז) שֶׁפְּתוּתָיו דּוֹכְבוֹת בְּקָבֵר, שְׂאִפְשֵׁר לוֹמַר כִּי זֶה בְּחֵינַת הַשְּׂתַטְחוֹת עַל קַבְרֵי הַצְּדִיקִים, כִּי דְבוּרֵי הַצְּדִיק שֵׁם הוּא קְבוּר וְטָמוּן חֵיוֹת שְׁלוֹ, כְּאֹמַר, וְזֶה הַלּוּמִד בְּהַכְּנֵסוֹ עִם חֵיוֹת וְהַמַּחֲזִין שְׁלוֹ לְתוֹךְ חֵיוֹת וּמַחֲזִין שֶׁל הַצְּדִיק שְׂטָמָן בְּדְבָרָיו, נִקְרָא אֲתַדְבָּקוֹת רוּחָא בְּרוּחָא וְשֶׁפְּתוּתָיו דּוֹכְבוֹת בְּקָבֵר, כְּנֹדָע זֶה מְדַבְּרֵי הַבַּעַל שֵׁם טוֹב נִשְׁמָתוֹ בְּגִנְזֵי מְרוּמִים. וְנִקְרָאת בְּחֵינָה זֹאת הַשְּׂתַטְחוֹת עַל קַבְרֵי הַצְּדִיקִים שֶׁהֵן דְּבָרֵיהֶם שְׁלוּמִד וּמְזִכִּיר הַיּוֹם הַלּוּמִד, וְלִכְךָ מַחֲיָה מַחֲזִין שֶׁל אוֹתוֹ הַצְּדִיק (מְאוּר עֵינִים רִישׁ מִסְכַּת שַׁבָּת).

ב. כְּשֶׁאֹמֵר דְּבָר בְּשֵׁם אוֹמְרוֹ שֶׁפְּתוּתָיו דּוֹכְבוֹת בְּקָבֵר, שְׂמֵעוֹרֵר חֵיוֹת לְהַצְּדִיק, וְעַל כֵּן נַחֲשֵׁב לְהַדּוּר, וְהֵינּוּ שֶׁדְּרָשׁוּ אֲגוּרָה בְּאֵהֲלָךְ עוֹלָמִים, דְּהוּי כְּדָר בְּעוֹלָם הַזֶּה (יִשְׁמַח מִשָּׁה, הַפְּטָרַת פְּרֶשֶׁת תּוֹלָדוֹת).

בְּסוּף אֲדָרָא רַבָּא וְזוּ"ל: וְכַתּוּב "וְנִקְרָאתָ לְשַׁבָּת עֲנָג לְקָדוֹשׁ ה'" הוּא מְכַבֵּד, מֵאַן הוּא קָדוֹשׁ ה' דָּא רַבִּי שְׂמֵעוֹן בֵּן יוֹחָאי דְּאֲקָרוּ מְכַבֵּד, בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְּאֵתִי.

לְמוֹד אָדָם כְּשֶׁר לִוְמַד תּוֹרַת רִשְׁבִּי גוֹרֵם נְשִׁיקוֹ הַדְּדִין

א. כְּשֶׁאָדָם כְּשֶׁר לִוְמַד תּוֹרַת הַתְּנָא, אָז הַתְּנָא נוֹשֵׁק אוֹתוֹ וְהוּא נוֹשֵׁק אֶת הַתְּנָא וְגוֹרֵם תְּעֵנוּג גָּדוֹל לְהַתְּנָא כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר שְׁפֹתוֹתֵיהֶם דּוֹכְבוֹת בְּקָבֵר, וְזֶהוּ עַל יְדֵי בְחִינַת נְשִׁיקָה, וְעַל יְדֵי זֶה נִתְדַבֵּק רוּחַם בְּרוּחַנוּ כּו' (לְקוּשֵׁי מוֹהֲרָן חֶלֶק א' סִימָן י"ב).

ב. שְׁתוּלִים בְּבֵית ה' בְּחִצְרוֹת אֱלֻקֵּינוּ יִפְרִיחוּ (תְּהִלִּים צ"ב). רְאֵשֵׁי תְבוֹת שְׁתוּלִים בְּבֵית ה' רְאֵשֵׁי תְבוֹת שְׁב"י, שֶׁהוּא רְאֵשֵׁי תְבוֹת שְׁמֵעוֹן בִּיר יוֹחָאֵי, דְּמִבְּקָשִׁים אֲנַחְנוּ מִהִבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ דְּאֲגָרוֹת הַקְּדֻשָּׁה שֶׁל רִשְׁבִּי וְחִבְרֵיו הַשְׁתוּלִים בְּבֵית ה' בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, בְּחִצְרוֹת אֱלֻקֵּינוּ, לְאוֹתָן הָעוֹמְדִים מְרְחוֹק מִבֵּית ה' שֶׁהֵם בְּחִצְרוֹת אֱלֻקֵּינוּ, כְּמוֹ הַחֶצֶר לִפְנֵי הַבַּיִת, כֵּן עוֹמְדִים מִגָּד, יִפְרִיחוּ, יִזְרִיחוּ וְיוֹפִיעוּ בְּתוֹכָנוּ (דְּבָרֵי יְחִזְקֵאל).

רַבִּי בְרוּךְ מִמְעֵזִיבוֹז נִכְד הַבְּעַל שֵׁם טוֹב זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ אָמוֹ, נְהַג בְּכָל ל"ג בְּעֵמֶר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סְפָרֵי הַזְּהָר הַקְּדוֹשׁ

בְּטַעֲמֵי הַמְּנַהֲגִים כְּתַב: הַרְבֵּי רַבִּי בְרוּךְ נִכְד הַבְּעַל שֵׁם טוֹב זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ אָמוֹ, נְהַג בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בְּיוֹם ל"ג בְּעֵמֶר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סְפָרֵי הַזְּהָר הַקְּדוֹשׁ, וְאַחֵר הַסִּיּוּם לְקַח הַסֶּפֶר הַזְּהָר בְּיַדִּי קְדָשׁוֹ וְרָקַד כְּמָה שְׁעוֹת, וְאַחֲרֵי רְקוּדֵי דְקְדֻשָּׁה מִשְׁמַחַת הַיּוֹם וּמִשְׁמַחַת הַתּוֹרָה נִשְׁק בְּפִי קְדָשׁוֹ אֶת סֶפֶר הַזְּהָר וְאָמַר בְּזֶה הַלְשׁוֹן, "אֵיךְ קָעַן דִּיד, אִוֵּן דִּו קַעֲנִסְט מִיךְ" [פִּירוּשׁ: אֲנִי מְפִיר אוֹתָךְ, וְאַתָּה מְפִיר אוֹתִי]. וּב"ה בֵּין הַצְּדִיקִים כָּאֵן בְּבֵיהֶמ"ד, הַרְבֵּה יְכוּלִים לְנַשֵּׁק אֶת הַזְּהָר כִּי עָשׂוּ סִיּוּם בְּרַבִּים 400 אִישׁ.

רַבִּי יִצְחָק אֵיזִיק מִזִּידִיטְשׁוֹב לָמַד וְשָׁנָה בְּסֶפֶר הַקְּדוֹשׁ "פְּרִי עֵץ חַיִּים" מֵאַה וְאַחַד בְּעַמִּים

הִנֵּה לְסֶפֶר שְׁבָחוּ, תְּהִלְתּוֹ מִי יִסְפֹּר, וְגַם הֵלָא נוֹדַע וּמְפָרְסָם לְאַלְפֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הִסְתּוֹפְפוּ בְּצִלוֹ גְּדֹל קְדֻשָּׁתוֹ וּפְרִישׁוֹתוֹ, וְהָיָה מְלֵא תוֹרָה וְעֵנוּה וּקְדֻשָּׁה וְטְהָרָה, וְהָיָה בְּקִי בְּש"ס וּמְדַרְשֵׁי רְבוּתֵינוּ זְכוּרֵנוֹם לְבִרְכָה וּמְכִילְתָּא, סְפָרָא וְסְפָרֵי, וְזֶהר הַקְּדוֹשׁ וְתִקְוֵנוּי הַזְּהָר וּבְכָל כְּתָבֵי הָאָר"י זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה עַד לְהַפְּלִיא, וְנִשְׁמַע מִפִּי קְדָשׁוֹ שֶׁהַפְּרִי עֵץ חַיִּים לָמַד וְשָׁנָה מֵאַה פְּעַמִּים וְאַחַד, וְכֵן סְפָרֵי רַבּוֹ הַקְּדוֹשׁ [רַבִּינוּ צְבִי] הָיָה רָגִיל עַל לְשׁוֹנוֹ, וּמָסַר נַפְשׁוֹ עַל הַתּוֹרָה וְהָעֲבוּדָה. וְהַתְּפַלֵּל בְּעַד כָּלֵל יִשְׂרָאֵל וְהַמְשִׁיךְ לָהֶם שְׁפַע פְּרִנְסָה וְהַצְּלָחָה, וְעַד חֲצֵי שְׁנוֹתָיו לָמַד מִתּוֹךְ דַּחַק וְעֵנִי וְנִשְׁמַע מִפִּי

קָדְשׁוֹ שֶׁהִיָּה לוֹמֵד בְּעֵמִידָה וּבַחֲרָף נִתְבַקְּעוּ צַפְרָנָי יָדָיו מִן הַקֶּר שֶׁהִיָּה בְּבֵיתוֹ, וּמִזֶּה תִּבִּין גְּדֹל קְדוּשַׁת עֲבוּדָתוֹ (עֶשֶׂר קְדוּשׁוֹת דָּף לו, מְעַרְכַּת ח', הֶרֶב הַקְּדוּשׁ מוֹרִינֵנו הֶרֶב יִצְחָק אֲזִיק מִזִּידִיטְשׁוּב).

גְּדֹל מַעֲלַת הַתְּפִלָּה בַּמִּירוֹן

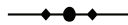
הַתְּפִלָּה עַל קְבָרֵי צְדִיקִים, אֶפְלוּ יָחִיד וּבְלֵי פְּנֵה שְׁלָמָה, מִתְקַבֵּלַת כַּתְּפִלַת צְבוּר.

נִתְבָּאָר שֵׁישׁ הִכְנָה גְדוּלָּה לְשַׁפַּע הָאֱלֹקִי בַּמָּקוֹם, וּכְמוֹ כֵּן הַמָּקוֹם שֶׁהוּא מוּכָן לְהַתְּפַלֵּל בּוֹ כְּכֹר הוֹכֵן לְהִיּוֹת תְּפִלַּת יִשְׂרָאֵל נִשְׁמַעַת בּוֹ, לְכֵן הַמַּתְּפַלֵּל בּוֹ אֶפְלוּ יָחִיד, וְאֶפְלוּ בְּלֵי פְּנֵה שְׁלָמָה, הוּא קְרוֹב לְהִיּוֹת תְּפִלָּתוֹ נִשְׁמַעַת, וּכְמוֹ שְׁנֵאמַר בְּכָלֵב שֶׁהֵלֵךְ לְהַשְׁתַּטַּח עַל קְבָרֵי אֲבוֹת שִׁיִּצְיֵלְהוּ ה' מַעֲצַת הַמְּרַגְלִים, שֶׁהִיָּה בְּטוּחַ שִׁישְׁמַע ה' תְּפִלָּתוֹ בְּאוֹתוֹ מָקוֹם הַמְּקַדֵּשׁ מִצַּד הִיּוֹת בּוֹ אֲבוֹת הַקְּדוּשִׁים וְגוֹפְתָם בְּהִיּוֹתָם חַיִּים הִיוּ כְּלִים לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם בְּדָבָר שֶׁבְקָדְשָׁה (מִבֵּי"ט זֹלָה"ה בְּסִפְרוֹ בֵּית אֱלֹהִים שַׁעַר הַתְּפִלָּה פ"ה).

זְכוּת הַרִשְׁבִּי מְסִיעַת לְהַבֵּא לְטָהָר

א. רְאוּי לְכֹל אִישׁ הִיָּרָא וְחָרַד אֶל לְבוֹ יוֹם הַהוּא לְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה פִּי זְכוּת רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי מְסִיעַ לְהַבֵּא לְטָהָר, וְלֹא לְבִלּוֹת הַזְּמַן בַּעֲוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים בְּהַבְלֵי עוֹלָם אֲשֶׁר הוּא לְצַדִּיק לְטָהָר וְכוּ' (רַבִּי יְהוֹנָתָן אִיבְשִׁין יְצוּק"ל).

ב. ל"ג בַּעֲמֹר מְסַגֵּל לְרַפּוּאֵת הַגּוֹף וְהַנַּפֶּשׁ (אוּרְחָה וְשִׁמְחָה דָּף כ"ה).

פְּתוּב בַּמִּשְׁנָה בְּאֲבוֹת (פְּרָק ג' א): "עֲקֵבָיָא בֵּן מִהֲלָלָאֵל אוֹמֵר, הַסֵּתַכַּל בְּשִׁלְשָׁה דְבָרִים וְאֵין אֶתְהָ בָּא לְיַדֵּי עֲבָרָה, דַּע מֵאֵין בָּאתָ, וְלֹאֲן אֶתְהָ הוּלֵךְ, וְלִפְנֵי מִי אֶתְהָ עֲתִיד לְתַן דִּין וְחֻשְׁבוֹן, לְפָנָי מִלָּךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא."

שׁוֹאֲלִים הַמְּפָרְשִׁים, מֵהוּ דִּין וּמֵהוּ חֻשְׁבוֹן? וּמְבָאָרִים, "דִּין" הוּא עַל הָעֲבֵרוֹת בַּעֲצָמָן, וְ"חֻשְׁבוֹן" הוּא עַל זְמַן הָעֲבָרָה, שֶׁהִיָּה יְכוּל לַעֲשׂוֹת בְּזִמְן שֶׁעָשָׂה הָעֲבָרָה מְצוֹת אוֹ לְלַמַּד תּוֹרָה.

יְדוּעִים לָנוּ דְבָרֵי חַז"ל הַקְּדוּשִׁים: (מִסְכַּת יוֹמָא דָּף פ"ו ע"ב) תְּשׁוּבָה מִיָּרָאָה מְהִפְכַת זְדוּנוֹת לְשִׁגְנוֹת, וְתִשׁוּבָה מֵאֲהָבָה זְדוּנוֹתֵינוּ נִהַפְּכִים לְזִכִּיּוֹת. וְהַעֲצָה הַיְחִידָה לְהַנְצִל מִהַחֻשְׁבוֹן הִיא תְּשׁוּבָה מֵאֲהָבָה, דָּאֲז אֵין לוֹ עֲבֵרוֹת בְּכָלֵל, וְאֶחָד מִיְסוּדֵי הַתְּשׁוּבָה כְּתַב הַרְמְב"ם "קְבִלָּה לְעֲתִיד".

מורי ורבותי! איך אפשר לתקן, ואיך אפשר להפך שעה אחת למאות מליוני שעות של תורה? ובמה תרצה תשובתנו לתשובה מאהבה? ומה נקבל על עצמנו כדי לזכות בדין וחשבון?

בואו וראו מה דאיתא בגמרא במסכת בבא בתרא (דף ע"ח ע"ב) על הפסוק "על פן יאמרו המשלים באו חשבון תבנה ותכונן עיר סיחון כי אש יצאה מחשבון להבה מקרית סיחון אכלה ער מואב בעלי במות ארנן" (במדבר כ"א פסוק כ"ז-כ"ח), אמר רב שמואל בר נחמן אמר רבי יוחנן מאי דכתיב "על פן יאמרו המשלים וגו'" אלו המשלים ביצרם, "באו חשבון", בואו ונחשב חשבוננו של עולם, הפסד מצוה כנגד שכרה, ו"ו ישכר עברה כנגד הפסדה, "תבנה ותכונן" אם אתה עושה פן תבנה בעולם הזה ותכונן לעולם הבא, עכ"ל.

לכן צריך לעשות חשבון של המצוות. אמר החפץ חיים: "והתבוננתי בשעון, בדקה אחת נאמרות כמאתים מלים! בשעה, כתריסר אלף. ולמוד תורה כנגד כלם יוצא שכל דבור תורה נכפל ב 613, עתה כל שעה שנה ערך ליותר משבע מליון מצוות, [7,356,000] בשעור תורה אחד שבו שומע כעונה".

ובשעתיים, הרי החשבון עולה לכדי ארבע עשרה מליון. ארבע שעות, עשרים ושמונה מליון.

בשניה אחת בלבד זוכים לכ-28.000 שנה תורה.

וה"בן איש חי" כתב בשם המקבילים, ששכר למוד התורה בשבת פי אלף מיום חול. הוי אמר, שדקה אחת של למוד בשבת, אמרה על פרשת השבוע בשלחן השבת, שכרה כלמוד רצוף של שש עשרה וחצי שעות ביום חול, ושוות ערך למאה עשרים ושתיים וחצי מליון מצוות!

חז"ל הקדושים במסכת אבות (פרק ד' משנה א'):
 בן זומא אומר... איזהו עשיר השמח בחלקו,
 שנאמר (תהלים קכח), יגיע כפיך כי תאכל אשריך
 וטוב לך. אשריך, בעולם הזה. וטוב לך, לעולם
 הבא.

ואנו מתפללים בכל יום: "נתן חלקנו בתורתך",
 ומיהו העשיר האמיתי זה ששמח בחלק לימוד
 התורה ובה מכפיל את תורתו באלף, וידוע דברי
 האר"י החי שיעקר עבודת ה' צריך להיות
 בשמחה, ועל ידה זוכים לכל המעלות וההשגות
 בסייעתא דשמיא.

ד. סיפור מסוחר יהודי מוכר בירושלים עיה"ק:
 כשנודע לו דברי הבן איש חי והכסא מלך, ניצל
 את זמנו ולמד שש שעות בשבת אחת. וסיפר
 לי על כך. אמרתי לו שכשלושים בשמחה, זה
 שווה מליון שנה, ענה לי, לו ידעתי הייתי לומד
 13 שעות זוהר בשבת.

בואו וראו מוחו של סוחר שעושה
 חשבונות על כסף וזהו, כששומע חשבונות
 כאלו שיכול להגיע לעשירות גדולה כזה,
 ומקיים בעצמו את הפסוק "טוב לי תורת פיך
 מאלפי זהב וכסף". ועל זה אפשר להמליץ דברי

בשבת צריך לחטוף כמה שיותר תורה, אם בלמוד הנגלה אמרו כן המקבילים, על אחת כמה וכמה על למוד הנסתר, שעל למוד הזוהר הקדוש בשבת קודש שנה מאה מליון שנה תורה. [ראה בהמשך].

בשנה אחת בלבד זוכים לכ-28.000 שנה תורה [הבאור: מאה מליון שנה תורה, לחלק לששים, שווה 1,666,666 כלומר מליון ושני שליש, לחלק לששים שניות, שווה בשנה אחת 27,777.777 כלומר כעשרים ושמונה אלף שנה תורה, בנוסף כל מילה תורה נכפל בשש מאות שלש עשרה, ובשנה אחת אפשר לומר שלש מלים תורה, לפיכך יוצא, כחמשים מליון מצוות בשנה אחת].

בפרשת כי תבא קראנו על צ"ח קללות, וכל אחד מזדעזע ותמה, למי מגיע כל כך הרבה קללות, בודאי לרשע וכופר רח"ל, ואלו התורה הקדושה מלמדת אותנו, (דברים פרק כח מז): "תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב מרב כל", כלומר מצות השמחה היא עקר עבודתנו, ובאמת, כבר אמר בן הגאון הצדיק ראש הישיבה רבי עזרא עטיה זי"ע שהרי הפסוק אומר "מי הקדימני ואשלם", ואם כן, לא מגיע לנו כלום, אלא רק על ידי השמחה, שזה מראה שאדם חפץ בקרבת ה', ורק על זה מגיע השכר, עד כאן.

מאה וחמש מליון מאה עשרים אלף מלים תורה

אם כן צא וחשב, מה שאמר האורחות צדיקים, שעל מצוה בשמחה מקבילים פי אלף, ותשמח רק מכך, ועוד דברי הכסא מלך, ששעה למוד זוהר הקדוש הוא כשנה, בודאי כל השבת תלמד זוהר הקדוש, כדי להכריע את הכף לטובה, שכל שעה יעלה למליון שנה תורה, ובודאי היצר לא יתן לך מנוחה, ואז תתגבר עליו, ותוסיף בזה עוד כפול מאה, כמו שכתוב באבות דרבי נתן, ויהיה לך מליון שנה תורה, רק רגע! הרי בכל דקה אומרים מאתיים מלים תורה, כפול 60 דקות, זה 12,000 מלים תורה בשעה, שמוכפלות באלף, ועוד פעם באלף, ועוד פעם במאה, והכל בערך של שנה. רגע, בואו חשבון: כמה שעות יש בשנה? נכפיל 24 שעות ביום, כפול 365 יום בשנה, שווה 8760 שעות כפול 12,000 מלים תורה שיש בכל שעה, שווה מאה וחמש מליון מאה עשרים אלף מלים תורה (105,120,000), וכל מילה תורה מכפלת ב 613 כי תלמוד תורה כנגד כלם, 105,120,000 כפול 613 שווה 64,438,560,000 [כששים וארבע וחצי מליארד מצוות], וזה רק בשעה למוד זוהר הקדוש ביום חול.

תקבל את השכר פנגד כל אחד

וזה עוד לפני המאה מליון שהכפלנו, כלומר, כפול אלף בשבת, ועוד כפול אלף בשמחה, ובהתגברות על הצער עוד כפול מאה. עוד לא גמרנו!!! חשב עוד רגע! אם בבית הכנסת שלך תלמד במנין, שוב יכפל באלף, כי כל מה שנותנים משמים נותנים באלף (וזהר פרשת ויצא), והרי השכינה שורה במנין, ואם אתה תארגן את השעור, הרי כנגד כל אחד תקבל את השכר!!!

נהיית העשיר הכי הגדול בעולם במצוות, מולטי זיליונר

אתה יודע מה? גם אם לא שמעו לך, אבל אתה השתדלת לקבץ את המנין, גם תקבל את אותו שכר, ולא עוד, אלא שכל העוונות שלך ימחקו [פדברי המהרח"ו שער הגלגולים, הגר"א משלי, ואוהב ישראל פרשת קרח], נו! יש עוד מה לחשב? האם תשב בחבוק ידיים? הרי נהיית העשיר הכי הגדול בעולם במצוות מולטי זיליונר!!! הרי אתה צריך לשיר ולרקד כל היום וכל הלילה כמו בשמחת בית השואבה, שלא ישנו כל השבוע מרב שמחה (סכה דף נא עמוד ב): תנו רבנן מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימיו.

הרי בודאי תתעורר ותקח את עצמך בידיים, רק אל תשכח שצריך לכוון על הכל, ולבקש למענך אלקים חיים, כלומר, שכל הטובות שאתה צריך, זה לכבוד השכינה הקדושה, כדי שתוכל לעבוד את ה' בשמחה, ותתפלל למען כבוד שמים, לפדות את השכינה הקדושה, ולגאלה השלמה, ואז תקבל תפלתך ברצון ובאהבה.

עכשו בודאי תשלח כל אשה את בעלה ותדרבן את בניה. והיא עצמה, תנצל ימים ושבתות אלו, לאמירת פתח אליהו, ואמירת תיקוני זוהר ואדרא רבא וזוטא, שהרי פסק הרמב"ם, שאשה שלמדה תורה יש לה שכר, וכמו שכתב הבן איש חי שאשה גם תגיד "פתח אליהו". והעיד על זקנתו שהיתה לומדת זוהר וח"י פרקי משניות בכל יום. [עכשו מבינים איך זכינו להבן איש חי הקדוש].

כתוב בתורה (במדבר לב פסוק יז-יח) "ואנחנו נחליץ חשים לפני בני ישראל עד אשר אם הביאנם אל מקומם... לא נשוב אל בתינו עד התנחל בני ישראל איש נחלתו". כמו שהרעיא מהימנא [משה רבנו] מצוה אותנו ללמוד זוהר הקדוש דווקא, שתורת הרשב"י מאיר עד סוף הדורות, וצריך ללמוד ולא לתת מנוחה לקדוש ברוך הוא עד שיגאלנו (וזהר פנחס ריט). כלנו לשעורי תורה!!! כלנו חפצי חיים!!! כלנו לומדים זוהר הקדוש!!!

הגר"א במשלי (י"ב, י"ד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ולמוכיח את חברו. שאם חברו שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע מקבל ממנו את חלק הגיהנום שלו.

ואם בזכותך ילמד אפילו יהודי אחד תורת הזוהר הרי תזכה למיליוני שנות תורה, כי כל הלומד שעה זוהר הקדוש בשבת עולה לו למאה מליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויום טוב, לכל ימי חייו, ימי שנותינו בהם [שבעים] תגיע ל-640 מליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שיעור למנין יהודים שילמדו בזוהר הקדוש תגיע לסכום אגדי של מליארדי שנים תורה.

ובזוהר הקדוש (פרשת ויצא קס"א). כתוב, שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ועוד כידוע "כל עשרה ביה שכינה שריה", אתה מכפיל כל מנין יהודים באלף. תגיע למספר שקשה מאד לחשב 6 זיליון ו-400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיזקפו לזכותך בודאות!!!

כתב באור ישירים: קדם ביאת המשיח תתגבר מינות ואפיקורסות רחמנא ליצלן בעולם. העצה לזה להזהר בשלשה דברים הללו, האחד לאמר בכל יום זהר אף על פי שאינו מבין מה שאומר, כי אמירת זהר מסגלת לטהרת הלב.

בא וראה מה דכתב המקבל הצדיק רבי יעקב צמח זצ"ל (מתלמידי האר"י הקדוש זי"ע) בהקדמתו לספר קול ברמה: רחל מבכה על בניה... כי איננו, לפי שאינם עוסקים בחכמה זאת הממהרת את הקץ, ולזה אין משיח בא שיאמר לה ה' אז, "מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה וכו'", כלומר משום שביאת המשיח תלויה בתשובה ובעסק הזוהר ובחכמת הקבלה, ואין בניה עוסקים בה כי אם אחד מעיר ושנים ממשפחה כי אין מדרש קבוע כראוי בכל עיר ועיר כמו שיש בעסק התלמוד, לכן, "איננו", כי אין בניה מושכים וממהרים את המשיח.

כתב בדגל מחנה אפרים (פרשת שמיני): וזהו דרש דרש משה, הינו כשיתגלה (כי בכל דור ודור יש בחינת משה, ואיתא דרבי שמעון בן יוחאי היה בחינת משה), וידרש מה שדרש כבר משה, הינו רבי שמעון בן יוחאי, ספר הזוהר, אז והנה שרף, הינו, שיתבטלו כל הקלפות וממילא יהיה הגאולה שיבנה במהרה בימינו אמן סלה ועד.

אָנוּ מְקוּיִם שְׁכָל אֶחָד יַעֲשֶׂה לְעֵצְמוֹ חֲשׁוֹבֹן שֶׁל לְמוֹד הַזֶּהר וַיִּקְבַּל עַל עֵצְמוֹ בְּקִבְלָה גְמוּרָה לְלַמֵּד זֹהֶר הַרְבֵּה יוֹתֵר מִמָּה שֶׁלְּמַד עַד עַכְשָׁיו וְעַל יְדֵי כֵךְ יִהְיוּ לָנוּ אֲלֶף סִיּוּמֵי זֶהר בְּיוֹם וְכֵךְ יָבֹא מְשִׁיחַ כְּמוֹ שֶׁהַבְּטִיחַ הַרְשָׁב"י, בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוֹן מְגֻלוֹתָא בְּרַחֲמֵי בְּבִיאַת מְשִׁיחַ צְדִיקֵינוּ כּב"א.

בּוֹאוּ וּרְאוּ: שְׁעָה אַחַת בְּשַׁבַּת קִדְשׁ שְׁוֵה מְאֶה מְלִיּוֹן שָׁנָה תוֹרָה, וְעוֹד נֶחְשָׁב כְּמוֹ שֶׁמְחַדְּשִׁים חֲדוּשִׁים בְּתוֹרָה, וְזֶהוּ בּוֹדְאֵי חֲדוּשִׁים אֲמַתִּיִּים וְתוֹרָה לְשִׁמָּה, וּבְכֵךְ כָּל אֶחָד יִמְצָא תְקוּן וְנַחַת לְנַשְׁמָתוֹ.

"הַחֲלֵשׁ יֹאמֵר גְּבוּר אָנִי"

הַגַּע בְּעֵצְמָךְ: 10,000 אַבְרָכִים שְׁלוֹמְדִים 10 שְׁעוֹת בְּיוֹם, יֵשׁ לָנוּ מְלִיּוֹן שָׁנָה תוֹרָה, וְכֹאֲשֶׁר יְהוּדֵי פְּשוּט אוֹ אֲפִילוֹ יֶלֶד קֵטָן שְׁלוֹמֵד רַק שְׁעָה אַחַת בְּשַׁבַּת זֹהֶר הַקְּדוּשׁ, גַּם בֶּן שְׁוֹנָה מְלִיּוֹן שָׁנָה תוֹרָה. וְאִם קָשָׁה לָךְ לְלַמֵּד אֲזַי זְכִיתָ לְמֵאָה מְלִיּוֹן שָׁנָה, [כְּמוֹ 10,000 אַבְרָכִים שְׁלוֹמְדִים 10 שְׁעוֹת בְּיוֹם בְּמִשְׁךְ מְאֶה יָמִים¹¹] וְכֵךְ יִקְוִיִּים בְּנוֹ דְּבָרֵי הַנְּבִיא יוֹאֵל (ד' י') "הַחֲלֵשׁ יֹאמֵר גְּבוּר אָנִי" וְכָל יְהוּדֵי יְכוּל לְזַכּוֹת לָזֶה וּלְהַבִּיא אֶת הַמְּשִׁיחַ בְּרַחֲמִים.

**מִבְּעַע עוֹלָמִי לְחִינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן. שְׁבִזְכוֹת
הֶבֶל בֵּיהֶם הָעוֹלָם עוֹמֵד**

כָּל הַיְלָדִים שְׁיִגְמְרוּ הָאֲדָרוֹת עַד זֹאת חֲנֻכָּה יִקְבְּלוּ מִתְּנָה סֵט
זֹהֶר הַשַּׁבַּת אוֹ סֵט זֹהֶר חֵק לְיִשְׂרָאֵל.

מִפְּעַל הַזֹּהֶר הָעוֹלָמִי: 02-625-5789 / בְּקָם: 029951300

שְׂאֵלָה: לְמָה אַתֶּם מְרַעִישִׁים בְּלִמּוּד הַזֶּה"ק, הֲלֹא יְדוּעַ שְׂעֵד שְׁלֹא גָמַר ש"ס אָסוּר לְלַמֵּד קִבְלָה?

תְּשׁוּבָה: רֵאשִׁית, צְרִיכִים לְדַעַת מִמֵּי בָּאָה הַטְּעוֹת הַגְּדוֹלָה? - זֶה בָּא מִהַמְּשִׁכִּילִים (מְקוּבֵל מֵאֲבֹדֵק"ק שְׁטֶפֶנְשְׁט, מְאוּרוֹת הַזֹּהֶר), זֶה בָּא מִשְׁבֹּתָאֵי צְבִי ימ"ש (סוּד ה') שְׁלֹא רָצָה שְׁיִלְמְדוּ זֹה"ק, שְׁרָצָה לְהִיּוֹת מְשִׁיחַ הַשְּׁקָר, וְאִם יִלְמְדוּ זֹהֶר יִדְעוּ אֶת הָאֲמֶת.

חֲכֵמַת הָאֲמֶת כְּדִי שְׁיָבֹא מְשִׁיחַ. מֵאָה. שְׁבִלִימוּד שְׁעָה אַחַת זֹה"ק בְּשַׁבַּת ו. וְאִפְשׁוּר לְהַמְלִיץ עַל זֶה אֶת דְּבָרֵי חז"ל וְהַקְּדוּשִׁים עַל הַפְּסוּק: מֵה ה' אֲלוֹקֶיךָ שׁוּאֵל מַעֲמֵךְ כִּי אִם לִירֵאָה... אֵל תִּקְרִי מֵה אֵל שְׁעוֹת בְּיוֹם. שְׁל עֶשְׂרֵת אֲלָפִים אַבְרָכִים הַלּוּמְדִים עֶשֶׂר

ועכשו נבאר את הטעות: על למוד הקבלה כתוב בש"ך, שלא ללמוד קבלה וכו' זה רק על קבלה, דהינו ספרא דצניעותא וכו', ולא על למוד וגירסת זוה"ק, והרב אזולאי, באור החמה כתב האסור ללמוד קבלה ה'יה רק לזמן קצוב עד 1490. ומ-1540 והלאה, צריכים לעודד את כלם לעסק בספר הזוהר, מפני שרק על ידי למוד הזוהר תבוא האנושות לגאלה הרוחנית ולביאת המשיח, וכבר כתב המהרש"ו בהקדמה לעץ חיים שכל האסור ה'יה לאלף החמישי, ועכשו באלף השישי מצוה וחובה לזרז הגאולה על ידי למוד הקבלה, לכן אסור להתחמק מלמוד הקבלה. (והבאנו בספר "אור הזוהר" מ-1000 צדיקים, וגם מרבני הפד"ץ עדה החרדית בשנת תרפ"א, תשס"א, וכתבו: כבר ידוע לכבודם מעלת למוד הזוה"ק אשר הוא מבטל כל מיני פרענויות וגזרות קשות ורעות, ולבקש מבני תורה וכו' שכל מי שאפשר לו ישתדל ללמוד דף זוהר בכל יום. ומפל גדולי ארץ ישראל האשכנזים והספרדים, שרק על ידי למוד הזוה"ק יבא הגאולה שלמה, וכלם פה אחד פוסקים, ואומרים שכל יהודי ואפילו ילד קטן צריך ללמוד זוה"ק כמו שכתוב בזוה"ק וירא קיח.) אמר להם רבי שמעון: ... וכשיהיה קרוב לימות המשיח, אפילו נערים שבעולם עתידים למצא נסתרות של החכמה ולדעת על ידו קצים וחשבונות, ובאותו הזמן יתגלה לכל (ויכמו שכתוב בזוהר, נשא אות צ'). ראה עוד, אור הזוהר בשם זוה"ק (פ' וירא קיח.), בן איש חי, (בהקדמת התקונים בניהו), (נוצר חסד, פ"ד מ' כ), אור החמה, הקדמת הרבנים (לזוהר דפוס גרבה), בתקוני הזוהר (כגון הירק), בספר סגלת ישראל (מע' ד' אר' ה').

ובגלל שעתידים ישראל לטעם מאילן החיים שהוא ספר הזוהר הקדוש, יצאו על ידו מן הגלות. הגאולה וביאת המשיח תלויים רק בלמוד הקבלה (הגאון מוילנא, אבן שלמה 11,3). ועקר הגאולה בלמוד הקבלה (אבן שלמה פ"א אר' ג').

על למוד הזוהר אין שום הגבלות... (החפץ חיים). והנה החפץ חיים מעורר לכלם ללמוד כל שבת את הזוהר של אותה פרשה ואפילו לבחורים. (בנין יוסף). רבנו החזון איש זי"ע הורה לשואליו ללמוד זהו ספר מוסר, ובספר "מעשה איש" (עבודת על מרן הגאון הקדוש החזון איש זצ"ל) כתב משמו: לשון הזוהר הקדוש מעורר יותר מכל מאמרי חז"ל. "אם דורי ה'יה שומע בקולי, ה'יה לומד כבר מגיל תשע ספר הזוהר, וכך ה'יה רוכש יראת שמים במקום...". (הרה"ק רבי י"א מקמנא, נוצר חסד),

והבן איש חי בספרו דעת תבונות (פכ"א), כתב שכל יהודי צריך ללמוד בכל יום כל חלקי הפרד"ס אפילו בגירסא, וכן פסק הפך החיים (סופר) בכמה מקומות, שמי שאינו יודע קבלה ילמד זוהר בגרסא, וכן בספר ראשית חכמה פי כלו מלא זוהר, כדי שיחשב לו כאלו למד קבלה, וכן כתב

הַפְּלָא יוּעִץ, וְכֵן ר' יִצְחָק אֶלְפִיה זי"ע. הַרְשֵׁב"י הֵיחִיד שְׁמִמְתִּיק כָּל הַדִּינִים, כְּמוֹ שְׁאָמַר יְכוּל אֲנִי לִפְטוֹר אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ מִן הַדִּין, לְקוּטֵי מוֹהַר"ן (קמא ס"א). אִם לֹא לָמַד זוֹהַר צְרִיף לְבוֹא בְּגִלְגוּל, לֹא יִזְכֶּה לֵהיוֹת בְּגֵן עֵדֶן הָעֵלְיוֹן (זוהר), הַבְּעַשׂ ט צוּה לְאַנְשֵׁיו: שְׁקוּדִם כָּל תְּפִלָּה יִלְמְדוּ מֵאַמְרֵי זֶהָר (דורש טוב).

דְּרֵשָׁה ב'

בְּרוּכִים הַבָּאִים בְּשֵׁם ה'.

לְשֵׁם יְחִיד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתָּהּ, בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוֹ, לְיַחַד שֵׁם י"ה בְּשֵׁם ו"ה בְּיַחְוּדָא שְׁלִים, לְאַקְמָא שְׁכִינְתָּא מְעַפְרָא וְלַעֲלוּי שְׁכִינַת עוֹזְנוֹ בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל, לְזִכּוֹת לְכָל הַיְהוּדִים, הַחַיִּים וְהַמֵּתִים, "לְבַלְתִּי יִדַח מִמֶּנּוּ נִדְח", לְקַבֵּץ פְּזוּרֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְשִׂמְחָה. וְיֵהי נוֹעַם אֲדוּנֵי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנְנָהוּ.

בְּשֵׁם ה' נַעֲשֵׂה וְנַצְלִיחַ.

בְּרֵשׁוֹת הַתְּנָא הָאֱלֹקִי, קוּדְשׁ הַקְּדוּשִׁים, ר' שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי וּבְנוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר הַנְּמַצְאִים כָּאֵן אֲתָנוּ לּוֹמְדֵי הַזוֹהַר בְּמִירוֹן. בְּרֵשׁוֹת הַגְּאוֹן הַגְּדוֹל מֶרֶן הַגַּה"צ הַמְּקַבֵּל רַבִּי בְּנִיְהוּ יִשְׁשֻׁכָּר שְׁמוּאֵלִי שְׁלִיט"א, וּבְרֵשׁוֹת הַרְבָּנִים הַגְּאוֹנִים, רַאשֵׁי יְשִׁיבוֹת שְׁלִיט"א, וּמְזַכֵּי הַרְבִּים שְׁאַרְגְּנוּ אֶת קַבּוּץ הַגְּדוֹל הַזֶּה, לְכַבוֹד שְׁמַחַת הַלּוּלָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי זִיע"א וְכָל הַקְּהָל הַקְּדוּשׁ הַזֶּה. אֲנַחְנוּ מִיַּחֲלִים וּמְצַפִּים שְׁמִקִּידוּשׁ הַשֵּׁם הַגְּדוֹל הַיּוֹצֵא מִן הַקַּבּוּץ הַזֶּה, שְׁלוּמְדִים בְּיַחַד שְׁבֻטֵי יִשְׂרָאֵל קַבּוּץ שֶׁל 700 צְדִיקִים תּוֹרְתוֹ שֶׁל הַרְשֵׁב"י זִיע"א, וּמְקִימִים דְּבְרֵי הַרְשֵׁב"י הַקְּדוּשׁ שְׁאָמַר (גִּיטִין 10) שְׁנוֹ מְדוּתֵי "לְמַדוֹ תּוֹרְתִי", יְבִיא בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם בְּמַהֲרָה אֶת הַקַּבּוּץ גְּלוּיֹת בְּבִיאַת מְשִׁיחַ צְדִקְנוּ בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן.

כְּתוּב בְּתַקוּנֵי זֶהָר (תְּקוּנ'ו'), "שְׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׁרְהַ שְׁכִינְתּוֹ עַל צִיּוּנֵי הַצְּדִיקִים", וְאִם כֵּן בְּרוּר שְׁיֵשׁ כָּאֵן בְּצִיּוּנוֹ הַקְּדוּשׁ שֶׁל ר' שְׁמַעוֹן הַשְּׂרָאָת הַשְּׁכִינָה, וְחַבְרֵי הַפּוֹלָל זוֹכִים לְלַמֵּד מִיְדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ בְּצִיּוּנוֹ הַקְּדוּשׁ שֶׁל הַרְבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן זִיע"ע, וְלַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְנַשְׁמַתָּם הַקְּדוּשָׁה.

אָמְרוּ חַז"ל בִּיבְמוֹת (צו ע"ב - צו ע"א): אֲזַל ר' אֶלְעָזָר אָמַר לְשִׁמְעָתָא בִּי מְדַרְשָׁא, וְלֹא אָמְרָה מְשִׁמְיָה דְר' יוֹחָנָן, שְׁמַע רַבִּי יוֹחָנָן אִיקְפֵּד, שׁוֹאֲלַת

הגמרא ורבי יוחנן מאי טעמא קפיד כולי האי? ומתרצת הגמרא דאמר רב יהודה אמר רב: מאי דכתיב "אגורה באהלך עולמים" (תהלים סא, ה) וכי אפשר לו לאדם לגור בשני עולמים? אלא אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם, יהי רצון שיאמרו דבר שמועה מפי בעולם הזה, דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי: כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה, שפתותיו דובכות בקבר, אמר ר' יצחק בן זעירא, ואיתימא שמעון נזירא: מאי קרא? "וחכף כזין הטוב הולך לדודי למישרים דובב שפתי ישנים", (שיר השירים ז, י) ככומר של ענבים, מה כמר של ענבים כיון שמניח אדם אצבעו עליו מיד דובב, אף תלמידי חכמים כיון שאומרים דבר שמועה מפייהם בעולם הזה שפתותיהם דובכות בקבר¹⁰¹.

היוצא לנו מדברי הגמרא שהצדיקים משתוקקים שיאמרו את אמרותיהם בעולם הזה ואם כן על אחת כמה וכמה שצריך ללמד את תורת הרשב"י על ציונו הקדוש שהוא בעל המימרא, ולעשות לו נחת רוח על ידי זה¹⁰².

כמה גדול כח הלומד זה הקדוש, על ידי זה מעורר ומפעיל וממשיך את נשמת הרבי שמעון בר יוחאי עליו השלום, כפשוטו ממש, לרחם עלינו, כמו שאמרו בגמרא (ספ"ה דף מה ע"ב): ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי יכול אני לפטר את כל העולם כלו מן הדין

בבכורות וזה לשונו: והנאה הוא לו שדומה כחי. רבינו גרשום שם דובבות בעולם הזה ושפתותיו דובבות בעולם הבא. ואמרתי לפרש תכן של "שפתותיו דובבות", מהו המשמעות ומה הנאה יוצא לו ולנו על ידי זה, כי אנו באים להרשב"י ומבקשים כל אחד בבקשתו הרוחנית והגשמית, ששניהם אחד, כי אי אפשר זה בלי זה, ובמה נתרצה לפני הרשב"י שיתפלל ויעתיר בעדנו שישם יתברך ימלא בקשתנו, וזה על ידי שאנו לומדים תורתו כבקשתו "למדו תורתו" (גטין ס"ה) ועושים לו נחת רוח, ועל ידי זה הוא מחזיר לנו נחת רוח ומתפלל בעדנו, וכחו גדול, כמו שאמר על עצמו: יכולני לפטר את כל העולם מן הדין. וכמבאר בזה הקדוש (חלק ג' דף קכ"ח) וזה לשונו: אנו קיומי עלמין, דעלמא מתברך בגין.

ז. ופרש על זה בספר יערות דבש (חלק שני - דרוש ז): ... הינו להבין, מכל מקום איך דר בב' עולמות, אבל כשאומרים דבר שמועה מפיו, אז נשמת צדיק מתלבשת שם בלומדים, ועומדת שם, וכן שפיר אמרנו דר בב' עולמות, בעולם הנצחי ובזה העולם, גם נתלבשת בגוף בקבר בהבלא דגרמי, כך אמרו שפתותיו דובבות בקבר, שנתלבש בגוף בקבר עכ"ל (ועין עוד ביערות דבש, חלק ראשון - דרוש טז).

ח. מתוך מכתבו של המרא דאתרא של מירון הגאון הצדיק רבי מאיר שטרן שליט"א: ביבמות (צד). בכורות (לא). דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בר יוחאי, כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה שפתותיו דובבות בקבר. ורש"י שם ביבמות וזה לשונו, שיהא שפתי נעות בקבר כאלו אני חי. ורש"י שם

מִיּוֹם שְׁנַבְרָאֲתִי עַד עֵתָהּ וְאֶלְמְלִי אֶלְיַעֲזֵר בְּנֵי עַמִּי מִיּוֹם שְׁנַבְרָא הָעוֹלָם וְעַד עַכְשָׁו וְאֶלְמְלִי יוֹתָם בֶּן עֲזִיָּהוּ עֲמָנוּ מִיּוֹם שְׁנַבְרָא הָעוֹלָם עַד סוֹפּוֹ.

רואים כאן שרבי שמעון מעיד בעצמו שיכול לפטר העולם, אם כן מי שעושה נחת רוח לנשמתו שיהיו שפתותיו דובבות בקבר ודאי שיחזיר לו טובה ויפטר אותו מן הדין.

ועל ידי למוד זהר יכולים להתדבק בכל זמן ובכל מקום לנשמת הרבי שמעון בר יוחאי ולזכות לישועות נפלאות, ובדאי רבי שמעון בר יוחאי

ואתחדש כמלקדמין ההוא מלה דרבי פנחס בן יאיר קמיה.

תרגום הזהיר: שמעו קול אחד שהיה אומר פנו מקום פנו מקום לרבי פנחס בן יאיר, שהוא בא אצלינו, שלמדנו, דבכל מקום שהצדיק חידש בו דברי תורה, כאשר הוא בעולם ההוא [העליון] פוקד לאותו מקום [בעולם הזה] ובא אליו, וכל שכן ששורין בו צדיקים אחרים לקדש אותו מקום, ולומדים שם תורה, כעין זה הנה בא רבי פנחס בן יאיר לפקוד מקומו, ומצא אלו הצדיקים מחדשין דברי תורה ונתחדש אותו דבר תורה שאמר מלפנים, רבי פנחס בן יאיר, עתה מתחדש לפניו כאן.

על ידי הפצת ספריו זוכה לישב במחיצתו בעולם הבא: המדפיס ספרים מממונו להוציא לאור תורה זוכה ויושב במחיצת התלמידי חכמים מחברי הספרים, שהרי על ידו יצא החיבור לעולם, ותרבה הדעת בכל עת, ואילו היה גנוז למקצועות המשכן בירכתיים, לא היו לומדים בו. - ב. והנה אמרו חז"ל במסכת יבמות (דף צ"ו ע"ב) שפתותיו דובבות וכו' כדאיתא שם, ולפי זה הגורם שיהיה החכם חי אחרי מותו, גם הוא זוכה ויושב במחיצתו, שהרי הוא גרם להחיותו, ואין ספק כשהוא בא לעולם הבא, החכם בעצמו עם סיעת מרחמוהו יוצאין לקראתו לקבל פניו. (הגאון מהר"א איסטרולסה בספרו בן אברהם פרשת וישלח דף כ"ג ע"ב). (וכן שמעתי דכבר אמרה רבי יהודה חסיד ז"ע).

הספר של הצדיק הוא נשמת הצדיק: בחלום וכו' עיין שם, ונא לעיין בהסכמת הגה"צ מהר"ח זוננפלד זכותו יגן עלינו אמן, לספר "צדקה

ט כתב בספר פלא יועץ (ערך דובב) וזה לשונו: פרשו רבותינו ז"ל שקל תלמיד חכם שאומרים דבר תורה משמו בעולם הזה שפתותיו דובבות בקבר ויש לו הנאה ונחת רוח כשותה יין קונדיטון, כמו שקתוב בירושלמי מסכת שקלים.

כתוב בספרים שפעם אחת היה שמד ונתגלה מוהר"מ אלשיך ז"ל בהקקין, והציל לאחד מתוך ההפקה, מפני סבה שהיה לומד ספרו בתמידות, עכ"ל.

[ראה בליקוטים מכתבי הרמח"ל זצ"ל [רבי משה חיים לוצאטון] בענין כותל המערבי, סוד לוז: באדם נשאר עצם אחד בקבר הנקרא לוז, ועליו יבנה הגוף לתחית המתים. ויש שם גם חלק מן הנפש והיא נק' הבלא דגרמי. כן הוא בבית המקדש, נשאר הכותל המערבי, וה"ס זה לוז שעליו יבנה הבנין לע"ל, ואותה הקדושה השורה עליו נק' הבלא דגרמי].

ובספר תורה וחיים להר"ח הטוב ז"ע (מערכת חת), כתב: אם אומרים חידושים של תלמיד חכם שכבר בעולם העליון, הרי הוא בא מעולם העליון לאותו מקום כמבואר בזוהר הקדוש (חלק ג' פרשת פנחס דף ר"כ ע"א), וז"ל: שמעו חד קלא דהוה אמר, פנון אתר פנון אתר לרבי פנחס בן יאיר, דאיהו גביכו, דתנינן דכל אתר דצדיקא אתחדש ביה מלי דאורייתא, כד איהו בההוא עלמא, פקיד לההוא אתר ואתי ליה לגביה, וכל שכן כד שראן בגווייה צדיקיא אחרנין, לחדתא בההוא אתר דאמרין מלי דאורייתא, כגוונא דא דהוה אתי רבי פנחס בן יאיר למפקד לאתריה, ואשכח אלן צדיקיא מחדתין מלין דאורייתא,

זי"ע יכיר לְכֶם טוֹבָה וְתוֹשָׁפְעוּ מִמְקוֹר הַבְּרָכוֹת, שְׁכִידוּעַ שֶׁהַזְהָר הַקְדוּשׁ מִגֵּן וּמִצִּיל מִכָּל הַצָּרוֹת וּמוֹנֵעַ פְּגוּעִים וְאֲסוּנוֹת.

וּבַמְדַרְשׁ רַבָּה (בְּרֵאשִׁית ל"ה, ב') הֵבִיאוּ רַש"י זי"ע עַל הַפְּסוּק (נח פֶּרֶק ט' י"ב) "זֹאת אוֹת הַבְּרִית... לְדֹרֹת עוֹלָם". דָּרְשׁוּ חֶסֶד שֵׁשׁ דּוֹרוֹת שֶׁלֹּא הִצְרָכּוּ לְאוֹת, לְפִי שְׁצִדִיקִים גְּמוּרִים הָיוּ לְדֹרֹת נִכְתָּב כְּמוֹ דוֹרוֹ שֶׁל חֲזַקְיָה מֶלֶךְ יְהוּדָה וְדוֹרוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי עַכ"ל. וְעַל יְדֵי שְׁנַלְמֵד זוֹהַר הַקְדוּשׁ נִזְכָּה בְּכַח הַתּוֹרָה לְהַמְשִׁיךְ אֶת נִשְׁמַת הַרִשְׁבִּי לְדוֹרָנוּ מִמָּשׁ, וּבִזְהָר מִיַּד נִגְאָל.

גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל בְּכָל הַדּוֹרוֹת הַכִּירוּ בְּגִדְל הַמַּעֲלָה שֶׁבְּלִמּוּד סֵפֶר הַזְהָר, שֶׁמִּבְטֵל כָּל מִינֵי פְרַעֲנוּיֹת וּגְזֵרוֹת קָשׁוֹת וְרַעוֹת וּמוֹתָנָא וְחֶרְבָּא וּבִזְהָר מַעֲלָמָא. וְהַזְהָר הַקְדוּשׁ מִגֵּן וּמִצִּיל וּמְסוּכָךְ בְּצִלָּא קְדִישָׁא – כְּאֶמְרָם ז"ל (ירוּשְׁלַמִּי בַמּוֹת ע"ח), (תְּהִילִים פֶּרֶק ק"מ ח') "סִפְתָּה לְרֵאשִׁי בְיוֹם נִשְׁק". וְבוֹ נִנְצָל מִמְלַחְמַת גּוֹג וּמַגּוּגִיא.

וּמְבֹאֵר בְּתַקּוּנֵי הַזְהָר (תַּקּוּן שְׁתִּיתָאָה דֶּף כ"ד ע"א, וּבְתַקּוּנֵי זוֹהַר הַמְּחוּלָק לִימּוֹת הַשְּׁנָה, [בְּשֵׁנֵי כָרְכִים], בְּהוֹצָאת מַפְעֵל הַזוֹהַר הָעוֹלָמִי, נִמְצָא בְּלִימּוּד לַיּוֹם כ"ו חֲשׁוֹן עֲמוּד קי"א), שֶׁבְּשַׁעֲרָה שְׁאֵלִיהוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב נִגְלָה לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי וְלַחֲבֵרִיא קְדִישָׁא שְׁעֲמוּ וְלָמַד עִמָּהֶם סְתָרֵי תוֹרָה בְּעִנְיַן תַּקּוּנֵי נִשְׁמוֹת, יִצְאָה בַת קוֹל מִשְׁמַיִם וְאָמְרָה לָהֶם "כִּמְהָ רַב כַּחוֹ וּקְדִישְׁתּוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי בְּעוֹלָם", וְאַחַר כֵּן הוֹסִיפָה וְאָמְרָה נְבוּאָה בְּזוֹ הַלְשׁוֹן, "וְכִמְהָ בְּנֵי נִשָּׂא לְתַתָּא יִתְפַּרְנְסוּן מֵהַאי חַבּוּרָא דִּילָךְ כִּד יִתְגַּלּוּ לְתַתָּא בְּדָרָא בְּתַרְאָה בְּסוּף יוֹמִיא, וּבְגִינִיָּה, "וּקְרֵאתֶם דְּרוּר בְּאַרְץ". וּבְלְשׁוֹן הַקְדָּשׁ: כִּמְהָ בְּנֵי אָדָם לְמַטָּה יִתְפַּרְנְסוּן מִזֶּה הַחַבּוּר שֶׁלָּךְ כְּאֲשֶׁר יִתְגַּלָּה לְמַטָּה בְּדוּר הָאַחֲרוֹן בְּסוּף הַיָּמִים, וּבְזִכּוֹתוֹ יִתְקַיֵּם הַפְּסוּק "וּקְרֵאתֶם דְּרוּר בְּאַרְץ" – הַמְרַמֵּז עַל הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה.

יא דְכִידוּעַ סְעוּדָה שְׁלִישִׁית מִצִּילָה מִמְּלַחְמַת גּוֹג וּמַגּוּג, וְהוּא בְּזִכּוֹת יַעֲקֹב אֲבִינוּ ע"ה – פַּח הַתּוֹרָה, וְיַעֲקֹב מְלֵא בּוֹי, וְהוּא רְמֵז לְתוֹרַת הַסּוּד, וּבְלִמּוּדָה נִגְאָל בְּקִרּוֹב (כְּמוֹבָא בְּרִש"י עַל הַתּוֹרָה וְיִקְרָא פֶּרֶק כ"ו מ"ב) וְזִכְרֵתִי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב וְאֶף אֶת בְּרִיתִי יַצְחָק וְאֶף אֶת בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֶזְכֹּר וְהָאֲרֵץ אֶזְכֹּר. – בְּחֻמְשָׁה מְקוֹמוֹת נִכְתָּב מְלֵא וְאֵלֶיהוּ חֶסֶד בְּחֻמְשָׁה מְקוֹמוֹת יַעֲקֹב נָטַל אוֹת מִשְׁמוֹ שֶׁל אֵלֶיהוּ עֲרַבּוֹן שְׂבִיבָא וּבִשְׁר גְּאֻלַּת בְּנֵי. וְהָבֵן.

ומשפט", אודות הוצאה לאור. (ראה עוד מהר"ח פלאגי זצ"ל בספרו "תורה וחיים", מ"ע ס' אות ריז). גם האדמו"ר מסאדיגורא זכותו יגן עלינו אמן, מביא שהציון להצדיק הוא בשביל הגוף והנפש, והספר של הצדיק הוא לנשמת הצדיק. * ובהצטרף יחד כוח התורה שהיה דוורו של חזקיהו המלך שכמעט ונעשה משיח עם כוחו של הרשב"י זי"ע שאמר לפטור את כל העולם מן הדין בוודאי יבוא תיכף משיח בב"א אכ"ר.

ומוסיף לבאר במקדש מלך לתקוני זהר, שפל העוסק בספר זה מקרב הגאולה ועושה נחת רוח גדול ליוצרו, ועליו אומר הקב"ה: כאלו פדאני לי ולבני מן הגלות וכו'. כי כך גזר הבורא שלא יתגלה ויהיה גנוז עד סוף יומיא דבגינה יבוא דרור, פי סגלה זו בו ולא בזולתו. - בראות רבי שמעון בן יוחאי ברוח קדשו ענין זה, צוה לרבי אבא לכתב ספר הזהר בדרך העלם להיותו מצנע למשמרת עד דרא בתרא קריב ליומיה מלכא משיחא, כדי שבזכות המתעסקים בו תצמח הגאולה בימינו בעזרת השם כנזכר בפירשת ויחי (דף רי"ז), על דא כתיב: קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העמר מן כו' למשמרת, לאצנעותא, והבן זה מאד (הרב חיים ויטאל זלה"ה בהקדמתו לשער ההקדמות).

והכל תלוי בעסק החכמה הזאת, ומניעתנו מלהתעסק בה היא גורמת אחור ועכוב בנין בית מקדשנו ותפארתנו (הקדמת הרב חיים ויטאל לעץ חיים). וכתב מהר"א אזולאי זי"ע וגם על ידי החבור ההוא יהיה בטול הקלפות וקלות הגלות והשבתת הקטרוגים (חסד לאברהם מעין ראשון נהר כ"ד). - וכתב בפרי עץ חיים (שער העמידה, הג"ה מרנ"ש): ונראה שעל ידי זכות העוסקים בחכמת האמת יש כח בידם להגן על משיח בן יוסף שלא ימות על ידי הרשע ארמילוס (ועין עוד תיקון"ז לרמח"ל תיקון ח').

ומי לנו גדול כהרמח"ל רבי משה חיים לוצאטו זכר צדיק וקדוש לברכה זכותו יגן עלינו אמן, בעל ה"מסלת ישירים", אשר היה בקי עצום בכל מכמני התורה (אשר אמר עליו קדוש ה' הגר"א זי"ע דאלו היה חי בדורו היה הולך רגלי לקבל פניו הטהורים - מהלך של אלפים קילומטר) ולא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל אלא את העצה הזו, למוד בספר הזהר ברצף ללא הפסק, שבכח הקדשה העליונה של ספר הזהר הקדוש לקרב את הגאולה ברחמים.

לכן תקן בשיבתו סדר למוד מיחד של גירסא בספר הזהר הקדוש במשמרות ללא הפסק כלל מעת לעת, וקבע דבר זה כתקנה הראשונה בשיבתו, וכותב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון: "זאת העצה היעוצה לכל קהלות קדש להנצל מרשת זו טמנו שונאיהם, וכודאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו כי רב הדבר ועצום מאד... ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גום, כי אני אלמלא נתישר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום, אבל כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות פי אין פמוה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יכול לעשותו כי לא דבר קשה הוא כלל".

אָחַד בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ יוֹכֵל לְהַצְטַרֵּף לְלוֹמְדֵי חֲצוֹת אֱלוֹ, עַל יְדֵי שְׁיַעֲזוֹר
בְּצַדְקָה הַגּוֹנָה לְהַצְדִּיקִים הָאֲבָרְכִים הָאֱלוֹמְדִים וּמְתַקְּשִׁים לְהַרְשִׁבִּי
פָּנִים אֶל פָּנִים, בְּצִיּוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁ.

אֲחִים יְקָרִים! כָּלְנוּ בִּיחַד יְכוּלִים לְהִבְיֵא אוֹתוֹ, תַּכְּף וּמִיד בְּעֲזֶרְת
הַשֵּׁם. א. בְּאַחַדוֹת וְאַהֲבַת יִשְׂרָאֵל. ב. עָלֵינוּ לְהִרְבּוֹת מִלְּיוֹנֵי שְׁעוֹת
לְמוֹד זוֹהַר הַקְּדוֹשׁ.

רְבוּתֵי יֵשׁ לָנוּ כָּאֵן קְדוֹשׁ הַשֵּׁם גָּדוֹל וְנוֹרָא! כָּלָם מְתַאֲסָפִים לְמַעַן הִרְבּוֹת
כְּבוֹד שְׁמֵיָם!

אָנוּ קוֹרְאִים לְכָל יְהוּדֵי בְּכָל הָעוֹלָם שְׁיִתְרוּם לְכוּלֵל הַזֶּה, וְכֵן יִהְיֶה לָנוּ
דֵּי כֶּסֶף, לְ-182 אֲבָרְכִים וְהֵם יַעֲשׂוּ סִיּוּם מְדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ, וְכָל אַחֲיֵנוּ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל יִהְיוּ שְׁתָּפִים לְמַעַן סִיּוּם הַזֶּה, בְּצִיּוֹן הַרְשִׁבִּי הַקְּדוֹשׁ בְּמִירוֹן.

וְכִמוּ שְׁכָתוּב בְּזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ שֶׁהַגְּאוּלָּה הָאַחֲרוֹנָה תְּבוּא רַק בְּזָכוֹת וּבְכַח
הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה, וְכָתְבוּ הַמְּקַבְּלִים שֶׁהַעֲצָה הַיְחִידָה לְהַנְצִל מִמְּלַחַמַת גּוֹג
וּמַגּוּגִיּוּם הִיא לְלַמֵּד תּוֹרַת הַסּוּד, וְלַמּוֹד הַזֶּה הַקְּדוֹשׁ בְּרֵאשׁוֹנָה, וְתַכְּף
וּמִיד מְגִיעַ הַמְּשִׁיחַ.

לְמוֹד הַזֶּה הַקְּדוֹשׁ צִילָא דְמַהִימְנוּתָא כֶּסֶכָּה:
כְּתוּב בְּתַהֲלִים (פָּרָק ק"מ ח') "ה' אָד-נִי עֹז
יְשׁוּעָתִי סִכְתָּה לְרֵאשִׁי בְּיוֹם נֶשְׁק". וּבִירוּשְׁלַמִּי
(בְּמִוֹת דָּף עח) אָמְרוּ: דְּבַר אַחַר "בְּיוֹם נֶשְׁק"
זֶה נֶשְׁקוּ שֵׁל גּוֹג. וְכָתְבוּ הַמְּקַבְּלִים דְּהַסְכֵּךְ
שֵׁל הַסֵּכָה בְּבַחֲיֵנַת בִּינָה, הַנְּקָרָאֵת אִם
הַחוּפְּכַת עַל הַבְּנִים בְּצִילָא דְמַהִימְנוּתָא, וְכִמוּ
כֵּן הַזֶּה הַקְּדוֹשׁ שֶׁלְמוֹדוֹ בְּבַחֲיֵנַת בִּינָה,
נְחָשֵׁב לְסִכְף וְצִילָא דְמַהִימְנוּתָא, וּמִסְכֵּךְ וּמִגֵּן
בְּיוֹם נֶשְׁק שֶׁמְצִיל מִמְּלַחַמַת גּוֹג וּמַגּוּג. (בְּדֵי
עֲרֻבוֹת).

יב ישראל מתאחדים בזוהר הקדוש בגימטריא
1679 כמנין בסוכות תשבו שבעה ימים. [וענן ה'
עליהם יומם", שהשכינה הקדושה חופפת על
ישראל, וזוכים ל"סכותה לראשי ביום נשק", [עיין
ירושלמי יבמות ע"ח, וכמו שתמיד היה דורש
בפתיחה לירחי כלה מרן בעל "אבי עזרי" את
הפסוק הזה, על סכנת האטום], ובזכות התאחדות
עם ישראל בלימוד הזוהר הקדוש, ניצל
ממלחמת גוג ומגוג, ועוד, כמו שהתורה צוותה
עלינו בסוכות תשבו שבעת ימים, כך חייבים
ללמוד את הזוהר הקדוש כל השבוע בלי הפסק].

גם אצל תלמידי הבעל שם טוב וממשיכיו מצינו חביבות מיוחדת ללמוד תורת הסוד, כבוד הרב הקדוש מורנו הרב רבי יצחק אייזיק מזידיטשוב זכותו יגן עלינו אמן אשר העיד על עצמו ואמר: למדתי ושניתי ה"פרי עץ חיים" מאה ואחד פעמים.

ומקדמת דנא מצינו לרבנו האר"י ז"ל עצמו בשער רוח הקדש (דף י"ב) שאמר למהר"א הלוי "שילמד בזהר דרך בקיאות בלבד בלי שיעמיק בעיון מ' או נ' עלים בכל יום ושיקרא בספר הזהר פעמים רבים", ובספר שבחי האר"י (הנד"מ עמוד נ"א) כתב שנתן תקון לבעל תשובה אחד לומר בכל יום עשרה דפים מספר הזהר הלשון לבד בלתי שום הבנה, והן הובא בספר שבחי האר"י דפוס ישן שנתן תקון לבעל תשובה אחד ללמדו בכל יום ד' או ה' דפים, והחיד"א בשם הגדולים (מערכת ספרים ערך ספר הבהיר) הביא משמיה דרבנו האר"י שנתן תקון לבעל תשובה לומר כל יום ה' דפים זהר, וכיוצא בו כתב הגה"ק מקאמרנא בספר נתיב מצותיך (נתיב התורה שביל א' אות ל"א), וכתב שם שגם הגה"ק מורנו הרב צבי הירש מזידיטשוב נהג כן, וכן מצינו להגה"ק מורנו הרב רבי פנחס מקאריץ (אמרי פנחס הנמ"ח ח"א עמוד רס"ד) שצריך לומר ב' או ג' דפין בכל יום, ועין עוד המעשה הנורא המובא בספר בן ביתי על אבות, ואין כאן מקומו להאריך.

ובכתבי האר"י מובא (שער הפסוקים - ספר שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ר"ת ח'ברים מ'קשיבים ל'קולך ה'שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזהר בפרשת שמות, על הפסוק: "והנה נער בכה ותחמל עליו וגו'", והבן זה.

מורי ורבותי קהל קדוש! עד מתי תהא שכונתא בגלותא? היאך לא נחוס על אבינו שבשמים?

מלך המשיח מתגולל ביסורים ומתחנן אלינו, הוא רוצה לבוא, השם יתברך רוצה לגאלנו, וכל זה תלוי רק בנו!!!

ומה העצה? משה רבנו אליהו הנביא והרשב"י זיע"א נתנו לנו עצה טובה קלה ומועילה מה לעשות לקרוב הגאולה, וכיצד נזכה שהמשיח יבוא תכף ומיד.

העצה הפשוטה היא: שהכולל הזה יביא את המשיח, שנעשה סיום כל ספר הזהר בכל יום ויום, וזה קל מאד, אם יש לנו 26 אברכים, יכולים לסים בכל שבוע, על ידי שכל אברך ילמד שני שעות ביום, שבע ימים, ויש לנו כל שבוע סיום הזהר הקדוש. ושני השעות האלו ילמדו מחצות שני שעות 2-12 שהם השעות הכי היקרות והחשובות בשמים, וכן כל